
SARAH ADAMS
A Regency Novella
Seeing Mary

MARY'Yİ GÖRMEK

BİR REGENCY DÖNEMİ HİKAYESİ

SARAH ADAMS

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür, ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mary'yi Görmek Telif Hakkı © 2019 Sarah Adams'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Ancak kitap incelemelerinde alıntı yapılması bu kuralın dışındadır.

İlk baskı: Kasım 2019

Kitap tasarımı: Sarah Adams

Kapak tasarımı: Sarah Adams

Kapak fotoğrafı: Martha Keyes

WWW.AuthorSarahAdams.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1
2. Bölüm
3. Bölüm
4. Bölüm
5. Bölüm
6. Bölüm
7. Bölüm
8. Bölüm
9. Bölüm
10. Bölüm
11. Bölüm
12. Bölüm
13. Bölüm
14. Bölüm
15. Bölüm
16. Bölüm

Teşekkürler
Bir beyefendiyle aldatmak
Yazar Hakkında
Sarah Adams'ın diğer eserleri

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

“Mary’yi Görmek”, “To Con a Gentleman” adlı eserin öncesini anlatan bir hikayedir; ancak aynı zamanda bağımsız bir eser olarak da okunabilir. “To Con a Gentleman” adlı eserin ilk bölümü bu kitabın sonunda yer almaktadır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Londra 1810

“O kim?” diye sordum Vienna’ye. Kalabalık balo salonunun öbür ucundan bana bakmakta olan adamı gizlice izliyordum. Onun hakkında hem korkutucu hem de çekici gelen bir şeyler vardı. Koyu kaşları birbirine yakındı ve ağzı ise her türlü duygudan uzak gibi görünüyordu. Ciddi ve etkileyici bir görünüme sahipti… ve tüm dikkati bende toplanmıştı.

Vienna kollarını benimkilerin etrafına doladı ve fısıldayarak dedi ki: “Bu, Londra’nın en yeni üyesi.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Vienna, tüm Londra’nın en iyi dedikoducusuydu; aynı zamanda toplumdaki önemli kişiler hakkında bilgi veren bir rehber gibiydi. “Adı Robert Cunningham ve tesadüfen de yeni Hatley Kontu oldu.”

Önümdeki dansçıların hareketlerine odaklanmaya çalıştım, ancak gözlerim sürekli olarak odanın diğer tarafında duvara yaslanmış duran adamın üzerindeydi. Onun bakışlarının farkında olmak beni heyecanlandırdı. “Lord Hatley’nin vefat ettiğinden habersizdim.”

Viyana gülümsedi. “Bu habere üzülmediğinize eminim. O adam çok yaşlıydı ve yeğeninin yanında hiç de yakışıklı sayılmazdı.”

Bu doğruydu, ancak onun yakışıklı olup olmaması benim için önemli değildi. Yirmi beş yaşında, bekar bir kadın olarak, kendi kendime “bekar kadın” olarak kabul ediyordum ve kendi durumumdan memnundum.

“O kadar yakışıklı değil, ama en azından merhum Lord Hatley gülümseyebiliyordu. Bu adam ise sanki bütün gece ayakkabısının içinde bir taşla dolaşmış gibi görünüyor.” O yakışıklı, kendini beğenmiş adamın beni o şekilde bakmasını hiç istemiyordum.

Viyana biraz daha yaklaştı. “Sanırım o, kimse onun çapkın olduğunu düşünmesin diye böyle yapıyor. Londra’ya geldiği ilk günden itibaren, her türlü entrikacı anneye ve sorumluluk sahibi babaya, kendisinin bekar olduğunu açıkça belirtti.” Kolumu sıktı ve beni biraz daha kendisine doğru çekti. “Sizin ikisinizin bu konuda ortak noktanız var. Belki de bu yüzden bu gece boyunca sürekli sana bakıyordur.”

Viyana’nın kendi gözlemlerimi doğrulamasına rağmen, sakin görünmeye çalıştım. “Muhtemelen o da, Londra’daki diğer tüm beyefendilerin beni izlediği aynı nedenlerle beni izliyordur.”

“Çünkü inanılmaz derecede güzelsiniz?”

Viyana’ya soğuk ve ilgisiz bir bakış attım. “Çünkü ben Lady Mary’yim; bir dükün kızıyım ve çeyizim İskoçya kadar büyük. Sanırım kahverengi bir çuval giyip saçlarımı da kazıtsam bile, erkekler yine de benim güzelliğimi kabul ederler.” Onların ikiyüzlülüğünden nefret ediyordum. “Benimle ilgilenmezler bile. Onlar için tek önemli olan şey bağlantılar ve para.”

Dans bitti ve tüm çiftler oradan ayrılmaya başladı. Yerlerine ise yeni çiftler geldi. Ben ise her zamanki yerimde kaldım: Odanın arka köşesinde, diğer bekar kadınlarla birlikte. Orada, ayrılmak için uygun bir zaman gelene kadar kaldım. Eğer Vienna olmasaydı, çoktan toplum etkinliklerine katılmayı bırakırdım. O, hâlâ bir eş bulmaya çalışıyordu ve onu bu durumla yalnız bırakamazdım. Bu yüzden orada kaldım ve onun yanında durdum, ta ki o da benim ayrılmama izin verene kadar.

“Mary, erkekler karşısında fazlasıyla katı davranıyorsun. Gerçekten de, birinin senin güzel olduğunu, çeyizinin değil, diye düşünebileceğine inanamıyor musun?”

“Son beş yıldır durum tam tersi olduğuna göre, ben nasıl böyle bir şey yapabilirim ki? Belki ben sertleşmişimdir, Viyana… Ama bunun geçerli bir sebebi var.”

“Eh,” dedi Vienna, gözleri şakacı bir şekilde parlayarak omzuma hafifçe vurdu. “Belki de Lord Hatley’nin size gösterdiği o sıcak bakışlar, taş kalbinizi eritmek için yeterli olur.” Bir an durup kaşlarımı inceledi. “Ya da daha olası olanı, sizin ona gösterdiğiniz o soğuk bakışlar yüzünden Lord Hatley hipotermiden ölebilir.”

Gülümsedim. “Çok daha muhtemel bir sonuç.”

“Oh, bakın!” Vienna dikleşti ve kolunu benimkinden çekti. “Şuraya geliyor.”

Derin bir nefes aldım ve tam tersi yöne baktım. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve oda sanki kaynıyormuş gibi geldi. Mavi saten elbisemin kumaşını düzelttim ve Viyana'ya döndüm. "Artık bu dayanılmaz duygulardan kurtulabileceğim kadar geç oldu mu? Cevabınız ne olursa olsun, eve döneceğimi bilin. Sabahki buluşmamıza hâlâ devam edecek miyiz?" Hızlı konuştuğumun farkındaydım ve umarım o fark etmezdi. Ama o her şeyi fark etti.

Viyana, sarı kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Buraya geldiği için kaçıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen bu kadar saçma davranmayın. Kaçmıyorum ki. Sadece bu durumdan sıkıldım ve artık eve dönmek istiyorum… Her zamanki saatimde." Geri çekiliyordum ve o da gülümsemeye devam ediyordu.

"Eğer öyle diyorsanız. Her zamanki yerde ve zamanda parkta buluşuruz."

"Mükemmel. Görüşürüz…" Aniden dengemi kaybettim; Viyana'dan uzaklaşırken birine çarptım. Nefesimi toparladım ve bir adım ileri attım… Aslında tökezledim. Elbisemin eteğine basarak neredeyse yere düşecektim ki, güçlü bir kollar beni kavradı.

Başımı kaldırmak istemedim. Bir şekilde, onun o olduğunu biliyordum. Bunu düşündükçe kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Beni bıraktı ve ben de isteksizce ona baktım. Gözlerim onun koyu bakışlarıyla buluştu; sanki aynı anda hem ateş, hem kelebekler, hem de nefes alamama hissi vardı. Bu duygulardan nefret ediyordum.

Daha önce de böyle hissetmiştim, ve sonuç hiç de iyi olmamıştı.

Sinirlerimi zorlayarak hızla eğildim. "Özür dilerim, Lord Hatley. Nereye bastığımı fark etmemiştim."

Onun gözlerine bir kez daha bakmak istemiyordum. Ama aynı zamanda, onun beni korkak olarak görmesini veya bana karşı herhangi bir ilgi duyduğumu düşünmesini de istemiyordum. Bu yüzden biraz daha dik durdum; zaten çoğu kadından daha uzundum, bu yüzden bu pek de zor olmadı. Sonra onun gözlerinin içine baktım.

Gülümsemedi, ancak koyu renkli gözleri bir şekilde gülümsüyordu. "Beni tanıyor musun?"

Yanaklarım yanıyordu. Göz ucuyla görebiliyordum ki, Vienna, benim rahatsızlığıma gülmemek için dudaklarını sıkıca bastırıyordu. O adamdan uzaklaşmak istiyordum; çünkü ondan nefret ettiğimden emindim. Ondan

nefret ediyordum çünkü o benden daha uzundu ve bu da kalbimin hızla atmasına neden oluyordu. Londra'da ilk kez birine karşı böyle bir his besliyordum.

Yine bir reverans yaptım ve korkak olduğum için hızla balo salonundan çıktım.

OceanofPDF.com

2. BÖLÜM

Ertesi sabah, Lord Hatley'yi aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde atıma bindim. Onun etkisine bu kadar kolay kapılmış olmamdan dolayı kendime kızgındım. Neden onu düşünmeyi bırakamıyordum? Neden gözlerimi kapattığımda onun bana bakan gözlerini görmekten kendimi alamıyordum?

"Hazır mısınız, hanımefendi?" diye sordu damat Jim. Düğün sırasında o, benim ve Vienna'nın hemen arkasında at sürerek eşlik edecekti.

Burnumdan derin bir nefes aldım; keşke Londra'nın kötü kokusunu değil de Dalton Park'ın temiz havasını koklayabilseydim. Sonra başımı salladım. "Evet, artık gitsek iyi olur. Aksi takdirde Bayan Loxley, onun yanında fazla kaldığım için beni azarlar."

Sonra yola çıktık, Hyde Park yönüne doğru ilerledik. Beş yıl önce ilk kez Londra'da tanıştığımızdan beri, her Salı sabahı Vienna ile birlikte bu güzel parkta vakit geçirirdik. Toplumun çoğu kadını ise böyle şanslı değildi. Çoğu kadın, kendilerinin ilgisini çekmeye çalıştığı erkeğin ilgisini başka bir kadından almasını engellemek için onunla arkadaş olmaktansa onun gözlerini oymayı tercih ederdi. Ama Vienna ile ben böyle değildik. Beş yıl süren bu dostluk, karşılıklı acılar sayesinde daha da güçlendi.

Parka yavaş bir tempoda girdim. Orada, krem rengi atının üzerindeki Vienna'yi gördüm; yanında da atının bakıcısı vardı. Hepsi, Serpentine Nehri'nin kenarındaki belirlenen buluşma noktasında bizi bekliyorlardı. Güneş parlıyordu ve ışıkları suyun üzerinde oynuyordu. Hava sıcaktı; ancak sabahın erken saatlerindeki esinti cildime nazikçe dokunuyordu.

"Sanırım tüm gün boyunca seni beklemek zorunda kalacağım," dedi Vienna, alaycı bir gülümsemeyle.

“Bir dakika bile gecikmedim,” dedim. Büyük, kahverengi atımı Viyana’nın o sakin mersini yanına getirdim. Dürüst olmak gerekirse, onu o uysal atın üzerine bindirebilmem gerçekten bir mucizeydi. O, benim gibi at sırtında büyümemişti; bunu sadece benim ne kadar keyif aldığımı bildiği için yapıyordu. Hatta bunu yapmak onun için bir ihtiyaçtı bile.

“Evet, ama her zaman geç geliyorsunuz. Zamanında geldiğiniz bu sefer ise, dün gece Lord Hatley ile olan karşılaşmanızdan dolayı hâlâ gergin olduğunuzu ve sakin kalamadığınızı düşündürüyor.”

“Saçmalık. O adamı çoktan unuttum bile. Şimdi yola çıkabilir miyiz?” Eyerimde hafifçe kıpırdandım ve atım Maddie’yi parkın geniş alanlarına doğru çevirdim. “Bugün koşmak istiyorum. Yarışmak ister misin?”

Viyana gözlerini kısarak baktı. “Bu da senin panik içinde olduğuna inanmam için bir başka sebep.”

“Oh, lütfen her hareketimi fazla düşünmeyi bırakın. Bu sabah biraz özgürlüğe ihtiyacım var.”

Gülümsedi. “Lord Hatley hakkındaki düşüncelerinizden kurtulmak…”

Ona öfkeli bir bakış attım ve onun oldukça isabetli sorusundan kaçındım. “Kaybeden, kazanan için yeni bir kaput alır.”

Zımbırtıları hafifçe sallayarak Maddie’yi yavaşça koşturmaya başladım. Vienna bir süre benim hemen arkamda kaldı; ancak Maddie’nin boynuna yaslanıp onun özgürce hareket etmesine izin verdiğimde, Vienna artık sadece uzaklarda kalan bir düşünce haline geldi.

Rüzgâra karşı ilerlerken, rüzgârın aracımın ön kısmına çarptığını ve düğmelerimi çekiştirdiğini hissetmek heyecan verici ve özgürleştiriciydi. Lord Hatley ile tanıştığımdan beri ilk kez zihnim berraktı; kendimi kontrol altında ve güçlü hissediyordum. Maddie’nin toynakları, yere sertçe vuruyordu.

Yolun biraz ilerisinde bir çit gördüm ve Maddie’yi oraya doğru yönlendirdim. Güç, hız ve güneş ışığı beni ele geçirdi; farkında olmadan, zıplamaya hazır hale geldik. Maddie ile daha önce onlarca kez zıplamıştım ve başarabileceğimizi biliyordum.

Maddie ile birlikte çiti yaklaştıkça nefesim hızlanıyordu. Gülümseyerek dizginleri sıkıca tuttum ve onu daha hızlı ileriye doğru ittim. Ön bacakları yere değmeden yeşil çitin üzerinden atladı. Ancak bir şeylerin engel olduğunu hissettim ve ikimiz de diğer tarafta zor bir şekilde yere indik. Maddie yere düştü ve ben de eyerden düşmeden önce dizginleri sıkıca tutmaya çalıştım.

Yere düştüğümde tüm vücudumda şiddetli bir acı hissettim. Nefes almak için çabaladım, ancak başaramadım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve sonunda biraz nefes alabildim. Gözlerimi açtığımda, birkaç adım ötede duran Maddie'yi gördüm. Onun orada durup kaçmamasına inanamadım. Görüşüm biraz daha netleşti ve neden orada durduğunu anladım.

Bir beyefendi, atın dizginlerini tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. At sakinleşir sakinleşmez, beyefendi dizginleri atın başının üzerinden atıp bana doğru koştu. Yine nefesim kesildi. O, Lord Hatley'di.

Yeniden sırtüstü döndüm ve yukarıdaki bulutlara baktım. Keşke sonbahar beni bayıltmış olsaydı diye düşündüm.

Lord Hatley neredeyse yanıma varmıştı ki, Jim çitin etrafından atıyla geldi. "Atla ilgilen, ben de hanımefendiyle ilgileneceğim," dedi Lord Hatley, bir soylunun sahip olması gereken o otoriter tavırla. Jim başını salladı ve Maddie'nin yanına gitti.

Hain.

"İyi misiniz, hanımefendi? Herhangi bir yeriniz acıyor mu?" diye sordu Lord Hatley, yanıma diz çökerek.

"Hiçbir şey kırılmadı. Ben tamamen iyiyim." Alnımı elimle ovuşturdum ve sonra kendimi zorlayarak Lord Hatley'ye baktım.

Kaşları şiddetle çatılmıştı; bu da onu dün gece baloda olduğundan daha ciddi ve kararlı bir görünüme kavuşturuyordu. Böylece onun gözlerinin gündüzleri, dün gece sandığımdan daha çok çikolata renginde olduğunu fark ettim. Çok yakışıklı ve erkeksi biriydi; ben de ona bakakaldım.

"Emin misiniz? Herhangi bir yeriniz acıyor mu?"

Kendimi oturur pozisyona getirdim; bu hareket yüzünden hafifçe başım döndüğü için gözlerimi sıkıca kapattım. "Her yerim acıyor, ancak en çok da gururum acıyor. Benim hakkımda kötü düşünmeyin. Bu, yıllar sonra ilk kez yaptığım bir şey."

Gözlerimi açtığımda, yüzünde çok hafif bir gülümseme olduğunu görünce şaşırdım. Şapkasını bir yerlere bırakmıştı ve siyah saçları da dağınıktı; bir tutam saçı alnının üzerine düşmüştü. Ancak bu durum onu daha çocuksu göstermiyordu. Aslında, bizim kadar yakından baktığımda, onun daha olgun ve yetişkin göründüğünü fark ettim.

Düşük bir ses tonuyla konuştu: "Atlamadan önce seni gördüm. Her zaman böyle mi yapıyorsun; yani atlamadan önce mutlaka öpüşüyor musunuz?"

“Evet.” Binicilik kıyafetimin deniz mavisi renkli eteklerindeki toz ve otları silip attım. “Şimdi de bana nasihat mi vereceksin?” dedim, ona meydan okuyan bir bakış attım.

“Hayır. Sadece sizi alkışlamak için geldim. Kurdeleleri harika bir şekilde işlediniz.”

Biraz daha dik oturdum. “Ah. Teşekkür ederim.”

Aşağıya baktım ve tekrar eteğimle oynamaya başladım. İşte bu noktada o, benimle flört etmeye başlardı. Sonra benimle ilgilenirdi. Daha sonra da evlenme teklif ederdi. Sonrasında ise kasabada dedikodular yayılmaya başlardı. O zaman anlardım ki o, söylediği kişi değilmiş; aslında büyük borçları varmış ve benimle sadece param için ilgileniyormuş.

Tıpkı Andrew gibi.

“Yani… ta ki atınızın kontrolünü kaybedip arkanızdaki bacaklarının çitlere çarpmasına kadar,” dedi Lord Hatley. Gözlerimi onun gözlerine diktim ve dudaklarının köşelerinin hafifçe seğirdiğini gördüm. “O an, tam anlamıyla acemi gibi görünüyordunuz.”

Onun kaba yorumları karşısında ağzım açık kaldı. Ancak öfkelenmedim. Hayır, tuhaf bir şekilde gülmek istedim. Hiçbir beyefendi beni aşağılamadı. Asla.

Bir tür yanıt vermeye çalışırken, Vienna atıyla birlikte çitin etrafından geldi. Yanında da uşağı vardı. “Mary!” dedi Vienna, uşağı ona yardım etmeden önce atın sırtından inerek. “Aman Tanrım, ne oldu? İyi misin?”

“Aman Tanrım, evet.” Başkalarının sürekli ilgilenmesinden nefret ediyordum. Daha da kötüsü, aptalca bir şekilde atımdan düşmüştüm. “Benim hiçbir sorunum yok. Ancak Maddie’nin arka bacakları çitlere takıldı. Umarım yaralanmamıştır.”

“Onu iyice inceledim,” dedi Lord Hatley, gözlerimi tekrar kendisine çevirerek. “Sağ arka bacağında küçük bir çizik var, ancak ciddi bir durum değil.”

Yine, minnettar hissettim kendimi. “Teşekkür ederim.”

“Ama siz, sanki çamur içinde yuvarlanmışsınız gibi görünüyorsunuz.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elim hemen saçlarıma gitti. Şapcam yoktu ve dağınık saçlarımda çimenlerin ve çamurların izleri vardı. Ne kadar berbat göründüğümün farkındaydım. Krem rengi deri eldivenlerim kahverengi lekelerle doluydu ve binicilik kıyafetimin eteği yırtılmıştı. O ise… harika görünüyordu.

Başımın arkada sallandığını hissedebiliyordum ve saçlarımın berbat bir hal aldığından emindim; bunu gizlemek için her şeyi yapardım. Boynumdaki kurdelelerle uğraşmaya başladım, ancak eldivenlerim yüzünden o sıkı düğümü çözmek mümkün değildi. Çabalarımı fark eden Lord Hatley, eldivenlerini çıkardı ve düğümü çözmeme yardım etti.

Vücudumun her bir parçası, yanımda oturan bu adamın varlığının farkındaydı. Elinin arka kısmı çenemin altından geçiyordu. O işini yaparken, gözlerim onun koyu kaşlarına, uzun kirpiklerine ve kare çenesindeki hafif tüylere takılıyordu. Sonunda düğümü çözdü ve altın renkli kurdelelere dolanmış saç tellerimi nazikçe çözdü. Şapkasını çıkarırken gözleri benimkilerle buluştu. Ona tekrar bakmaktan yüzüm kızardı, ancak o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Şapkasını bana uzattı; yüzündeki o ciddi ifade hâlâ yerindeydi.

Viyana'ya baktım; o, kenarda duruyordu ve böylesine gergin bir anın sessiz tanığı gibiydi. Yüzünde neşeli bir gülümseme ve şen gözler vardı.

Lord'un elinden şapcamı aldım ve hemen kafama taktım. Tekrar kontrolü ele almak istiyordum… Ve buradan uzakta olmak istiyordum. Yerden kalkmaya çalıştım; ancak tüm kaslarım buna direniyordu. Lord Hatley hemen ayağa kalktı ve dirseğimin altına elini koyarak bana yardım etti.

Dirseğimi hızla çektim. "Teşekkür ederim, ancak herhangi bir yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma ayakta durabilirim." Ancak ayağıma ağırlık verip ayakta durmaya çalıştığımda, ayak bileğimden şiddetli bir acı hissettim. Acı bacağıma doğru yayıldı. Derin bir nefes aldığımda dizlerim titremeye başladı.

Elbette, Lord Hatley beni yakaladı.

"Açıkça görülüyor ki yaralanmışsınız. Size yardım edeyim," dedi.

"Çok inatçı biri," diye ekledi Vienna, pek de faydalı olmayan bir şekilde.

Omzumun üzerinden ona öfkeli bir bakış attım. O ise sadece gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı.

"İnatçı değilim. Sadece sizin yardımınıza ihtiyacım yok," dedim, keşke bu doğru olsaydı diye düşünerek.

Beni bıraktı ve kollarını kavuşturdu; adeta dünyanın en kendinden emin adamı gibi görünüyordu. "Pekala. O zaman atının yanına git." Başını Maddie'nin bulunduğu yöne doğru salladı.

Ayak bileğimdeki ağrı yüzünden varış noktası çok daha uzak gibi görünüyordu. Ama bu adama, onun elinde bir oyuncak olmayacağımı göstermeye kararlıydım. Bir kere beni kurtardığı için ona aşık olmayacağımı göstermek istiyordum. Ona ihtiyacım olmadığını anlamasını istiyordum.

Çenemi kaldırıp yürümeye başladım; aslında topallayarak yürüyordum. Her adımım bir işkenceydi. Sonunda, üç adım attıktan sonra durdum ve isteksizce geriye baktım. Lord Hatley'nin kaşları yukarı kalkmıştı ve her zamankinden daha kendinden emin görünüyordu.

Yenilgiyi kabul edercesine omuzlarım düştü ve o gülümsedi. Keşke gülümsemeseydi… Böyle yaptığında çok daha yakışıklı görünüyordu. Bana doğru yürümeye başladı. "Gururunuza bir darbe daha vurmak istemiyorum; bu yüzden o kelimeleri yüksek sesle söylemenize gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedim usulca. O da kolumu tutup boynuna doladı. Onun ne kadar hoş koktuğundan nefret ediyordum. Ayrıca, kolumun altındaki omuzlarının ne kadar güçlü olduğunu da hissedebiliyordum.

Maddie'yi muayene ettikten sonra, Jim onu Dalton Townhouse'a götürmem için izin verdi. Lord Hatley beni atın sırtına bindirdi ve "Seni eve bırakacağım," dedi.

"Hayır," dedim, o kadar kararlı bir şekilde ki kaşları yukarı kalktı. Gözlerimi kırptım. "Yani, hayır, teşekkür ederim. Jim, beni eve güvenle bırakabilecek kapasitede."

Maddie'nin boynunu okşadı ve sanırım yine hafifçe gülümsediğini gördüm. "Eminim öyledir, ama yine de sizinle birlikte olmak istiyorum. Atım şurada."

Eyerimde hafifçe kıpırdandım. "Lord Hatley, yardım etme arzunuzu takdir ediyorum, ancak bu gerekli değil. Kendi başıma halledebilirim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve onun bakışlarının tüm gücünü hissettim. "Beni kurtarmaya çalışmayı bırak artık, kadın. Ben seninle geleceğim."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, ancak onun beni etkilediğini belli etmemeye kararlıydım. "Adım," dedim yavaşça ve vurgulu bir şekilde, "Lady Mary." Umarım, niyet ettiğim gibi, kibirli ve itici bir şekilde konuşmuşumdur.

Bir an için gözlerimin içine baktı, sonra hafifçe gülümsedi. "Kim olduğunu biliyorum."

Onun dönüp atının yanına geri gittiğini gördüm; kalbim yerin dibine battı. Tabii ki benim kim olduğumu biliyordu. Tıpkı Londra'daki diğer

insanlar gibi, muhtemelen babamın kim olduğunu ve evlilikle birlikte ne kadar para getireceğimi de biliyordu.

OceanofPDF.com

3. BÖLÜM

Atlamaya çalıştığım olaydan iki hafta geçmişti. Lord Hatley'nin beni evime kadar taşıdığı ve babamın kaşlarını daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaldırdığı o olaydan da iki hafta geçmişti. Lord Hatley'nin çay içmek için davet istemeye çalışmadığına veya babamla özel bir görüşme yapmaya çalışmadığına şaşırmıştım. Genellikle, beyler babamla, yani Dalton Dükü ile karşılaştıklarında niyetleri oldukça açıktı. Ya parlamentodaki oylarını etkilemeye çalışırlar, ya da babamın onayını alarak benimle evlenmek ve böylece paramı ele geçirmeye çalışırlardı.

Ama Lord Hatley değil.

Her zamanki doğrudan ve samimi tavırlarıyla, babama düşüşümle ilgili gerçekleri anlattı. Ayak bileğimin burkulduğu dışında her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Başını salladı, şapkasını çıkardı ve oradan ayrıldı. Kont kapıdan çıkar çıkmaz, babamın yüzünde aşırı derecede memnun bir ifade belirdi.

Viyana'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. Kız çocuğu gibi kıkırdadı; ben de gözlerimi devirdim.

"Oh, siz ikiniz imkansızsınız," dedim. "En iyisi birlikte bir fincan çay içip Lord Hatley'nin niyetleri hakkında konuşursunuz. Çünkü ben kesinlikle oraya gitmeyeceğim."

Baba gülümsedi ve kolunu Viyana'ya doğru uzattı. "Tam da öyle yapacağız. Viyana'nın her bir ayrıntıyı canlı bir şekilde aktaracağına güveniyorum. Sadece, annene mektup yazarken tüm bu bilgileri ona ikinci elden aktarmak zorunda kalacağım için üzgünüm."

Derin bir nefes aldım; zihnimin onların hissettiği umutlarla dolup taşmasını engellemeye çalıştım. "Lütfen kendinizi bu zahmetten kurtarın,

baba. Eminim ki Lord Hatley de diğerleri gibi davranacaktır. O zaman anneme tekrar mektup yazmak zorunda kalacaksınız ve ona kızınızın hâlâ bekar olduğunu bildireceksiniz.”

Babanın yüzündeki neşeli ifade yumuşamıştı. “Sevgilim, bir gün tekrar aşık olmaya cesaret etmelisin. Belki bu sefer bu riski almaya değer olur.”

Bu riski almaya değmezdi ve bunu biliyordum. Keşke herkes, bir erkeğin benimle aşk için evlenmesi gibi gerçek dışı beklentilerinden vazgeçse ve benim de Bath’ta, bağımsız ve tuhaf bir kadın olarak yaşamama izin verse. Üzerime büyük, göz alıcı bir başörtüsü takabilir, başımın üstünden sarkan devekuşu tüyleriyle diğer kadınlara tepeden bakabilirdim. Belki de Vienna’yu da yanımda getirebilirdim. Belki birlikte aynı başörtülerini giyebilirdik.

Son iki hafta içinde, başörtüsü fikrimi yeniden düşünmek için zamanım oldu. Anladım ki, Dalton Park’a geri dönüp günlerimi Mama, Elizabeth, Kate ve Carver ile geçirmek çok daha keyifli olurdu. Tabii ki kardeşim artık uzun süre evde kalmayacaktı. Ancak kızlarımın toplum içinde yer almalarına daha birkaç yıl var; onlarla daha fazla zaman geçirmek güzel olurdu.

İşte o zaman kararımı verdim.

Hem Viyana hem de ben, önümüzdeki hafta arkadaşımız Charlotte Stanton’ın evinde düzenlenecek olan küçük bir partiye davet edilmiştik. Bu parti, evlilik hayatıma resmi olarak veda etmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

“Londra’ya geri dönmeyeceğini ne demek istiyorsun?” diye sordu Vienna, eve giderken at arabasının içinde, üzgün bir şekilde göz kırparak.

“Üzgünüm, Viyana. Londra’da artık benim için hiçbir şey kalmadı. Eve dönmeye hazırım.”

“Ama… sezon yeni başladı. Üstelik sen hâlâ çok gençsin, Mary. Kesinlikle henüz vazgeçmiş olamazsın, değil mi?”

Kısa ve alaycı bir kahkaha attım. “Genç mi? Yirmi beş yaşının ne zaman gençlik sayıldığına dair bir fikrim yok, Viyana. Ayrıca mevsimin ne olduğu da umurumda değil. Balolara katılmaktan bıktım artık; beni umursamayan insanlarla tanışmaktan da sıkıldım. Her şey çok sahte ve yorucu.”

Viyana’nın kaşları çatıldı; çünkü ne demek istediğimin doğru olduğunu biliyordu. O da benim gibi hissediyordu, ancak umutla hayatta kalmak için

yeterince iyimserdi. Benim umudum ise çok önceden yok olmuştu. Andrew'dan sonra, artık kimseye güvenmek benim için zor oldu.

Viyana'nın dudakları sıkı bir çizgi halinde bükülmüştü ve o pencereden dışarıya bakıyordu. Bir süre sonra bana döndü ve yeşil gözlerinde bir fikrin belirdiğini görebildim. "Peki ya Lord Hatley ne olacak?"

Omuz silktim. "Peki ya o?" Eteklerimi dizlerimin üzerine düzelttim. "Hyde Park'taki o günden beri onu görmedim. Üstelik bunun için üzgün de değilim. Aksine, artık bir beyefendiyle gereksiz yere uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatladım. Sonuçta onun niyetlerinin de tahmin ettiğim gibi olduğunu anladım." Aslında "rahatladım" demek biraz abartılı olurdu.

Son iki hafta boyunca, her gün kendimi ikna etmeye çalıştım. Ayak bileğimi oturma odasındaki kanepeye dayamak zorunda kaldığım için, onun beni aramasını istemediğime inanmaya çalıştım. Yine de, kapı çalındığında kalbim hızla atıyordu.

"Onun sana ilgisiz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Vienna.

"Bunu düşünmüyorum… Biliyorum."

Bana acıyan bir gülümsemeyle baktı. "O zaman sen aptalsın. O adamı kendi gözlerimle gördüm; o, senin dışında hiçbir şeye bakamıyordu." Sözleri, tıpkı kapının çalınması gibi, kalbimi allak bullak etti. Vienna'ya bağırmak, onun konuşmasını durdurmaktı istediğim. Başıma gelenlerden hoşlanmıyordum. Bu durum sadece üzüntüye yol açacaktı. "Neden hiçbir erkeğin seni, paran ve dük ile olan ilişkin dışında sevemeyeceğine bu kadar eminsin?"

Vagonun penceresinden dışarıya baktığımda, kendi yansımamı fark etmeden edemedim: Yaşlanmış cilt ve sıradan kahverengi saçlar… Hemen cevap veremediğimde, Vienna dedi ki: "Andrew tam bir aptaldı." Bu ismi duyunca şok oldum; çünkü ikimiz de o ismi kalbim kırıldığından beri bir daha hiç anmamıştık. "O o kadar da yakışıklı değildi ve eminim ki öpüşme konusunda da berbattı." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ikimizin de gülümsemeleri kontrol edilemez hale geldi.

"Onun öpücükleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim kahkahalar arasında.

"Ve neyse ki öyle!" Vienna, bankıma doğru yaklaştı ve kolunu benimkinin üzerine attı. "Lord Hatley harika bir öpücücü… Onu kurtarmaya gideceğim."

Bir kez daha güldüm. "Viyana! Ne zamandan beri 'Town Cant' dilini kullanmaya başladın? Bir de bir beyefendinin öpüşme yeteneği hakkında

konuşuyorsun… Bu hiç de hanımefendiye yakışır bir davranış değil," dedim alaycı bir şekilde.

"Bekar olmanın getirdiği avantajlardan en az birinden yararlanmalıyız. En azından kendi istediğimi söyleyebilmek, hayatımın geri kalanını yalnız geçirme fikrini biraz daha kabul edilebilir hale getiriyor." Vienna başını omzuma koydu ve ben de başımı onunkinin üzerine koydum.

"Yalnız kalmayacaksın. Her zaman ben yanında olacağım," dedim.

Hafifçe güldüğünü duydum. "Lord Hatley ile evlenene kadar."

"Oh, hadi artık. O adamla ilgili olarak söylenebilecek her şey zaten söylendi. Onu bir daha görmek istemiyorum bile."

At arabası, Charlotte'un –şimdi ise Lady Stanton'ın– kırsal evinin etrafında dönmeye başladı. Ev, beklediğimden çok daha büyük ve güzeldi. Vienna hayretler içinde kaldı.

"Biliyorum," dedim, o yüksek kırmızı tuğlalı eve bakarken. "Stanton Hall'ın bu kadar etkileyici olacağını hiç düşünmemiştim."

"Hayır, o değil," dedi Vienna, dik bir şekilde oturarak pencereden dışarıya baktı. "Şu!" Elini, bizimkinin hemen önünde duran bir at arabasına doğru salladı. Gözleri parlıyordu ve gülümseyerek gamzeleri belirdi. "Umarım Lord Hatley'yi görmek istersiniz… Aksi takdirde, o at arabasının üzerindeki armayın Lord Hatley'e ait olduğunu öğrendiğinizde çok hayal kırıklığına uğrarsınız."

OceanofPDF.com

4. BÖLÜM

Arabadan indim ve Lord Hatley'nin arabasının bulunduğu yöne kesinlikle bakmamaya karar verdim. Onun o partiye katılacağı ya da önümüzdeki hafta boyunca her gün birbirimizi göreceğimiz gerçeği benim için hiç önemli değildi. En azından, kendime böyle söylemeye devam ettim.

Ancak ön kapıya doğru attığım her adımla birlikte mideim giderek daha da sıkışıyordu. Elini karnımın üzerine koydum; umarım bu şekilde, yolculuk sırasında hissettiğim mide bulantısını engelleyebilirim. Burnumdan derin bir nefes aldım ve yüzümü güneşe doğru çevirdim; umarım güneş ışınları, bu saçma sapan kızca duygularımı yatıştırabilir.

"Mary! Viyana!"

Gözlerimi açtığımda, Charlotte'un merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüm. Gülümsedim. Bir zamanlar benim ve Viyana'daki bekar kadınların arasında yer alan bu kadının, yeni evinin merdivenlerinden neşeyle aşağı koştuğunu görmek harikaydı. Ama sonra içimde başka bir duygu belirdi; acı verici ve özlem dolu bir duygu. Belki de bu duygu benim içimdeydi. Eğer Andrew'un ilgisini çekebilecek kadar iyi biri olsaydım, kendi evimin merdivenlerinden aşağı koşup arkadaşlarımı karşılayan kişi ben olabilirdim.

"Charlotte!" dedi Vienna, benim yanımdan hızla geçerek arkadaşımızın uzattığı ellerini tuttu. "Ya da daha doğrusu, Lady Stanton."

"Oh, lütfen bana karşı böyle resmi davranışlarda bulunmayın. En yakın arkadaşlarım için her zaman Charlotte olacağım." dedi ve bana elini uzattı. "Birkaç hafta önce Hyde Park'ta düştüğünüzü duydum. Nasılsınız?"

Ona derin bir kaş çatma ifadesiyle baktım ve elini tuttum. "Bunu nasıl duydun böyle?" Gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve güldüm. "Kaba

sözlerim seni şok etti mi? Viyana'ya göre, artık biz yaşlı kızlar olduktan sonra, kimse ne dediğimizle ilgilenmiyor."

Charlotte, şüpheci bir ifadeyle gülümsedi. "Eğer ben sizin yerinizde olsaydım, vahşi arkadaşımızın söylediği başka hiçbir şeyi dinlemezdim."

"Aksine. Bundan böyle sadece Viyana'nın söylediklerini yapmayı düşünüyorum. Onun dünyası, benimkinden çok daha özgür ve keyifli görünüyor."

Viyana gururla –ya da alaycı bir şekilde– gülümsedi. "Öyle mi? O zaman senin uyman gereken bazı harika planlar düşünmem gerekecek."

Charlotte, kollarını benimkilerle ve Vienna'nınkilerle birleştirdi. Hep birlikte ön taraftaki merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. "Sizin ikinizin de yeni evimde olmanızdan çok mutluyum. Umarım burada da tıpkı benim her gün hissettiğim gibi rahat edersiniz."

"Mükemmel," dedim. "Hemen aşçınızla görüşüp, haftalık menüleri belirlemeye başlayacağım." İki kadın da güldü. Beni gerçekten tanıyan ve anlayan arkadaşlarımla tekrar bir arada olmak güzeldi.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, artık kendimi tutamadım ve omzumun üzerinden Lord Hatley'nin arabasının bulunduğu yöne baktım. Acaba gizlice, onun koyu renkli gözlerinin beni izlediğini görmeyi mi umuyordum, yoksa benim baktığımı sanarak o da bana gülümsediğini görmeyi mi umuyordum? Her neyse, bunlardan hiçbiri gerçekleşmedi. Araba orada değildi.

Dikkatimi tekrar eve çevirdim ve Vienna'nın benim zayıf anımı fark ettiğini anladım. Hafifçe gülümsedi ve Charlotte'a biraz daha yaklaştı. "Az önce avlunuza park eden arabanın Lord Hatley'ye ait olduğunu düşünmem doğru muydu? Onun davetli olduğundan haberdar değildim." Vienna'nın, benim sormak istediğim soruyu sorması üzerine ona sarılmak istedim, ancak bunu yapamadım.

Charlotte dudağını ısırdı ve terliklerine baktı; gözlerinde endişe vardı. Ben de aniden durdum ve arkadaşlarımı da benimle birlikte durdurdum. "Charlotte," dedim endişeli bir tonla. "Bildiklerini anlat bana. Ayrıca ne yaptığını da söyle."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Peki, ama beni yemeyeceğine dair söz vermelisin, Mary!"

"Hayır… Ama eğer önümüzdeki on saniye içinde bilmek istediğim şeyleri söylerseniz, koltuk altınızdan sıkmayacağıma söz veriyorum."

Charlotte tereddüt ediyordu. Ta ki Vienna şöyle demesine kadar: “Ben sizin yerinizde olsaydım, bütçemi boşa harcardım. Onun sıkıştırması sonucunda kızarıklıklar oluşuyor.”

Charlotte’un gözleri bizim aramızda gidip geliyordu; açıkça, ciddi olup olmadığımızı anlamaya çalışıyordu. Kararını verdikten sonra derin bir nefes verdi. “Peki, o zaman. Londra’da sizin atınızdan düştüğünüz ve yakışıklı bir kont tarafından kurtarıldığınız haberleri yayıldığında, biraz araştırma yaptım.” Gururla gülümsedi. “İnanır mısınız, parkta size yardım eden yeni Lord Hatley aslında Lord Stanton’ın kuzeniymiş.”

Bu sefer, nefesini veren kişi ben oldum. “Yani onu buraya bir tür evlilik düzenlemesi kapsamında mı davet ettin?”

“Birazcık.”

“Vay canına!” dedi Vienna neşeyle gülümseyerek. “Charlotte, böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum.”

“Benim yüzümden rahatsız mısın, Mary?”

Derin bir nefes aldım ve bir anlığına nefesi içimde tuttum, sonra yavaşça bıraktım. “Hayır, sanırım hayır. Söyleyin bakalım, Lord Hatley sizin planınızdan haberdar mı?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı. “Hayır, kesinlikle olmaz! Matthew bile planımı bilmiyor. O, sadece Lord Hatley’nin kuzeniyle daha iyi tanışabilmesi için onu davet ettiğimi sanıyor.”

“İyi,” dedim, biraz olsun rahatlamış hissederek. “Böyle kalsın.”

OceanofPDF.com

5. BÖLÜM

Vienna ve ben içeri girdiğimizde, oturma odası zaten misafirlerle doluydu. İçeri adım attığımda, Lord Hatley'yi hemen aramamak için tüm çabamı toplamam gerekiyordu. Gerçekten de çok aptalca davranıyordum; mideimin kasılmasına veya avuçlarımın terlemesine hiçbir sebep yoktu. Açıkçası, kalbim oldukça karışık bir şekilde atıyordu ve ona bazı kurallar koymam gerekiyordu. Gözlerimi sadece yanımdaki insanlara dikmeye çalıştım; başımı başka yöne çevirmemi gerektirecek herhangi bir şeye bakmaktan kaçındım.

Charlotte ve kocası Lord Stanton, Vienna ve beni karşıladılar ve bizi diğer konuklarla tanıştırmaya başladılar. Parti gerçekten de oldukça küçüktü. Milton çiftiyle, Baronet Fremont ve eşiyle, ayrıca Lord Stanton'ın kardeşi olan Riverwood ile tanıştım. Başka kimse yoktu; en azından ben öyle sanıyordum, çünkü başımı çevirme lüksüne kendime izin vermedim.

Ama o neredeydi? Zaten oradan ayrılmış mıydı? Belki de bu partiye misafir olarak kalmayı düşünmüyordu ve sadece o gün için oraya gelmişti. Hayır, bu saçma olurdu. Bütün bu yolu gelip akşam yemeğini bile yemeden ayrılmak mantıksızdı.

"Neden bir heykel gibi öyle duruyorsun?" Vienna bana doğru eğilerek fısıldadı.

"Değilim." Gözlerimi sürekli olarak doğrudan ön tarafa diktim. Eğer Viyana'ya bakarsam, odanın arka köşesini görebilirdim. Ama odanın arka köşesine bakmama gerek yoktu.

"Sen öylesin ve ayrıca çok saçma görünüyorsun. Bu akşam boyunca başını bile çevirmedin."

İç çektim ve ona döndüm. “Görüyorsunuz ya? O bir heykel değil.” Ayrıca Lord Hatley de odanın arka köşesinde değildi.

Viyana bana şüpheyle baktı, sonra yavaşça bakışlarını benden ayırıp odaya doğru çevirdi. Uşak içeri girerek akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirdi. Charlotte, bunun çok özel bir parti olduğunu ve herkesin kendi istediği şekilde oturması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Bay Riverwood yanıma gelerek beni yemek odasına kadar eşlik etti. İçimde büyük bir hayal kırıklığı hissettim.

Hepimiz yemek odasına girmek üzereyken, Lord Hatley, şık bir koyu yeşil akşam ceketi ve siyah pantolonlar giymiş halde oturma odasına girdi. Siyah saçları düzgün bir şekilde geriye doğru taranmıştı ve yüzü tazelenmiş gibiydi. Yakışıklı, kendinden emin ve rahat bir tavırları vardı. Onu gördüğümde, zavallı, aptal kalbim hızla çarpmaya başladı.

Geç kaldığı için Charlotte’dan özür diledi; ben de bunu umursamamaya çalıştım. Bay Riverwood’a baktım ve gülümsedim. Umarım, Lord Hatley’nin aniden ortaya çıkışından dolayı rahatsız görünmüyordum. Lord Hatley, Vienna’yu yemeğe eşlik etmeyi teklif etmişti. Neyse ki zaten Bay Riverwood ile birlikteydim; bu sayede yemek sırasında Lord Hatley’nin yanında oturma zorunluluğundan kurtulmuştum.

Ne yazık ki, tam da benim karşımda oturuyordu. Yerime oturup Bay Riverwood ile sohbet etmeye çalışırken sinirlerimi bastırmaya çalıştım. Adam oldukça nazikti. Gençti ve sarı saçları ile açık mavi gözleri sayesinde muhtemelen yakışıklı sayılırdı. Ancak onun söylediklerine odaklanamıyordum; çünkü göz ucuyla Lord Hatley’nin yine bana baktığını görüyordum.

Kollarımda ürperti hissettim ve odaklanabilmek için daha derin nefesler almaya çalıştım. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Gözlerim tabağımda, güzel çiçek süslemelerinde, duvara yaslanmış hizmetçilerde ve odadaki her şeyde dolaştı. Artık dayanamadım. Gözlerimi Lord Hatley’nin üzerine diktim.

Onun bakışlarının doğrudanlığı karşısında nefesim kesildi. Hiç geri çekilmedi; gözlerini başka yere çevirmedi. Onun bakışları, beni suyun altına çeken ve yüzeyden giderek daha da uzaklaştıran güçlü bir akıntı gibiydi. Neredeyse boğulacakmışım gibi hissettim. Ama ne ben gözlerimi başka yere çevirdim, ne de o. Çok kaba ve uygunsuz bir davranıştı bu; ancak umursayamadım.

Dudaklarının bir köşesinde hafifçe bir gülümseme belirdi ve yüzümden ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumda bir sıcaklık hissettim. Aramızda

güçlü bir bağ vardı. Ve içimdeki büyük bir kısım bunundan korkuyordu.

“Lady Mary?” Bay Riverwood’un sesi, beni bu karanlık durumdan çıkarıp tekrar gerçekliğe döndürdü.

“Hmm?” Gözlerimi Lord Hatley’den ayırdım ve utancından yüzüm kızardı. “Ah… Özür dilerim. Ne demiştiniz, Bay Riverwood? Dikkatim dağılmıştı.” Hızla Lord Hatley’ye baktım; o da yine kasesine bakıyordu, ancak bu sefer gülümsüyordu.

“Bu gayet normal. Sadece at sürmeyi sevip sevmediğinizi sordum.”

Biraz daha dik oturdum ve gülümsedim. “Evet! At sürmeyi çok seviyorum.”

Harika. Kardeşimin malikanesinde at binmek için harika araziler bulunuyor; ayrıca çok iyi donanımlı bir ahır da var. Eğer bu fikir sizi uygun geliyorsa, yarın sizinle birlikte at binip malikaneyi gezmekten memnuniyet duyarım.

Gülümsedim, ancak yine de etrafımda olup biten her şeyin sadece yarısını anladığımı hissediyordum. “Bu çok güzel olurdu, teşekkür ederim.”

Dik durdu ve gülümsemesi daha da genişledi. “Mükemmel.” Çorbasından bir yudum aldı ve ardından şöyle dedi: “Anladığım kadarıyla babanız Dalton Dükü, değil mi?”

Aniden meydana gelen, ancak yine de tanıdık gelen bu konu değişikliği yüzünden donakaldım. “Evet, öyle.” Kremalı çorba kasesine baktım ve sırtımda hissettiğim rahatsızlığı gizlemeye çalıştım.

“Kabul ediyorum, onunla tanışmayı çok isterim. O güçlü dük hakkında birçok şey duydum.” Bu hiç de yeni bir bilgi değildi. Herkes Dalton Dükü’nün kim olduğunu biliyordu.

Ona gergin bir gülümseme sundum ve umarım bu konuyu daha fazla gündeme getirmezsem, konu kendiliğinden unutulur.

Ama o ısrarcıydı. “Sizce, Londra’ya döndüğümüzde benimle görüşmeye razı olur mu? Doğrusunu söylemek gerekirse, yeni bir iş fikrim var ve onun bu konudaki görüşlerini duymak isterim.”

Bu beni şaşırtmadı, ancak sinirlerimi daha da bozdu. Genellikle, bir beyefendi, babamla ilgili konuyu gündeme getirmeden önce en az bir saat boyunca sohbet ederdi.

Her zamanki repliğimi tekrarladım: “Bu sezon dükün programının ne olduğundan emin değilim. Çok meşgul bir adamdır.”

“Oh, bundan şüphem yok. Ama…” Biraz daha yaklaştı ve yüzünde kışkırtıcı bir gülümseme vardı. “Eğer benim için iyi bir söz söylerseniz ne

dersiniz?” Onun nefesinin kulağımda hissedilmesiyle kaşığımı daha sıkı tuttum. “Belki de sizi parkta romantik bir gezintiye çıkarabilirim. Sonra da sizi eve bıraktığımda, dük benimle görüşmeye hazır olur. Eminim ki, benimle geçirilen güzel bir günün ardından beni tavsiye etmek istersiniz, değil mi?” Bu adamda tavsiye edilecek hiçbir yan yoktu.

Bileklerimin bembeyaz olduğunu göremiyor muydu? Ya da akşam yemeği sırasında böyle bir konuşmanın son derece uygunsuz olduğunu fark edemiyor muydu? Elbette bunların farkındaydı; aksi takdirde neden bu kadar yakınıma eğilip kulağıma fısıldaması gerektiğini anlayamazdım. Başkalarının duyamayacağı şekilde, babamla bir görüşme yapmam için beni baskı altına almaya çalışıyordu.

Yoksa onun bu açıkça uygunsuz davranışları, beni evliliğe zorlamak için yapılan bir girişim miydi? Bunu deneyen ilk kişi o olmazdı zaten.

Oturduğum yerden kalkmadan mümkün olduğunca Bay Riverwood’dan uzaklaştım. Başımı kaldırıp etrafa baktım; başka kimlerin beni izlediğinden korkuyordum. Lord Hatley’nin ne düşüneceğinden de korkuyordum. Diğer herkes kendi konuşmalarına o kadar dalmıştı ki, beni fark etmemişlerdi. Lord Hatley ise artık bana bakmıyordu. Karanlık gözleri Bay Riverwood’a dikilmişti; sert, kararlı bir bakıştı bu… Sırtımda ürperti yaratan bir bakıştı.

Bay Riverwood, o bakışları hissetmiş olmalı ki, masanın öbür tarafına baktı ve hemen oturduğu yerde dikleşti. Boğazını temizledi ve kravatını düzeltti. “Lütfen beni affedin, Lady Mary. Tüm dikkatinizi üzerime çektim. Sorularımı başka bir zamana bırakacağım.”

“Teşekkür ederim…” dedim Bay Riverwood’a. Sonra gözlerimi Lord Hatley’ye çevirdim. Lord Hatley ise şu an kasesine odaklanmıştı ve sanki masanın öbür tarafındaki bir beyefendiye sessizce tehditte bulunmamış gibi davranıyordu. Onun sessiz desteği bana güç verdi.

Bay Riverwood’a baktım. “Aslında, bir kez daha düşündüğümde, bundan sonra sorularınızı içinizde tutmanızı tercih ederim. Çünkü hatırladığım kadarıyla, bu sezon dük sizinle görüşmeye fırsat bulamayacak.” Bay Riverwood’un şaşkın ifadesine gülümsedim ve sonra çorbumu içmeye devam ettim.

Akşam yemeğinin geri kalan kısmı sorunsuz bir şekilde geçti. Bay Riverwood bir daha uygunsuz konuları gündeme getirmeye çalışmadı. Yine de huzursuzdum. Bunun sebebi Bay Riverwood’un söyledikleri veya yaptıkları değil, Lord Hatley’nin davranışlarıydı. Lord Hatley, benim için cesurca bir harekette bulunmuştu; ancak bunu yaparken hiçbir şekilde övgü

veya dikkat çekmeye çalışmamıştı. Lord Hatley, gece boyunca bir kez bile gözlerimin içine bakmaya çalışmadı.

Hatley Kontu'nda gerçekten farklı bir şey vardı. Bu durum karşısında ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyordum.

OceanofPDF.com

6. BÖLÜM

Ertesi sabah, güneşin, kuşların veya evin içinden gelen seslerin beni uyandırmasından önce uyandım. Gökyüzü hâlâ karanlıkta olduğunda, en sevdiğim sabahlık elbisemi giydim. Bu, Dalton Park'ta her sabah giydiğim o koyu yeşil elbiseydi; en az on kez onarılmıştı. Londra'da böyle modası geçmiş bir kıyafetle asla görülmezdim, ancak bu elbise tam da kırsal alanlar için yapılmıştı. Maceralar için, uzun yürüyüşler için… Kız kardeşim Elizabeth ile birlikte nehirlerde yürümek için de uygundu bu elbise.

Saçlarımı hızla örüp omzumun üzerine attım. Mükemmellik için zaman yoktu. Yarım çizmelerimi giydim ve kollarıma pamuklu bir şal doladım. Sonra sessizce odamdan çıktım. Koridorda huzurlu bir sessizlik vardı ve kimse beni görmeden dışarı çıkabildim.

Bu sisli karanlıkta gülümsedim ve akşamın serin havasını derin derin içime çektim. Bu saatleri çok seviyordum. Huzurlu ve sakin bir andı. Kırsal alanın benden hiçbir beklentisi yoktu; ne talepleri vardı, ne de gizli amaçları. Orası sadece keyfin çıkarılması için vardı.

Hiçbir belirli hedefim olmadan, Stanton Hall'ın güzel manzaralı arazilerinde dolaşmaya başladım. Yürüyüşüm sırasında bir tepeye çıktım, bir çayırın üzerinden geçtim ve bir dereyi aştım. Gün henüz tamamen kararmamıştı. Akıp giden dere üzerindeki bir köprüye vardım ve buranın, sabahın tamamen gelmesini beklemek için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm.

Çizmelerimin sesi, köprünün aşınmış ahşap tahtalarına vuruyordu. Bir anlığına durup, kollarımı köprünün korkuluklarına dayadım. Aşağıya eğilip, akıp giden suyu ve onun güzel seslerini hayranlıkla izledim. Nedense, ne kadar dinlersem, kalbim o kadar acıyordu.

Eğer gözlerimi kapatırsam, neredeyse Dalton Park'ta olduğumu hayal edebiliyorum. Ailemin büyük evi, ufuk çizgisinin üzerinde, sanki görevini yerine getiren bir nöbetçi gibi yükseliyordu. Ancak beni üzen şey, evime olan özlem değildi. Asıl üzücü olan, Dalton Park'ın bir daha asla benim için bir "ev" gibi hissedilmeyeceği korkusuydu. Artık kendime ait bir evim olmayacaktı. Ya da Carver, Elizabeth, Kate ve benim gibi çocukların koridorlarda koşup oynaması da mümkün olmayacaktı.

İlk kez, geleceğime dair ciddi şekilde düşünmeye izin verdim. Gördüğüm şey ise yalnızlık oldu. Gözyaşlarım aktı ve onların nehre düşmesini izledim. Yanlış bir karar mı veriyordum? Sevgi olmasa bile, tereddütlerimi bir kenara bırakıp evlenmeyi kabul etmeli miydim? En azından o zaman bir ailem, bir yuvam olurdu.

"Günaydın," diye bir ses kulağıma fısıldadı. Aniden derin bir nefes aldım.

Arkama dönmeden önce hızla gözyaşlarımı sildim. "Lord Hatley, günaydın. Bu saatte başka birinin uyanık olacağını hiç düşünmemiştim." Gülümsedim ve şalımı omuzlarıma daha sıkı bağladım.

Yüzümü incelediği sırada kaşları çatıldı. "Ağlamışsın."

Yanaklarım kızarmıştı ve ıslak kirpiklerimi kırpıştırarak, bakışlarımı omzumun ötesine, yani beni tek bir bakışıyla sarsabilen bu adamdan uzaklaştırdım. "Ah, hiçbir şey değil." Mümkün olduğunca sakin bir şekilde gülümsemeye çalıştım ve tekrar ona baktım. "Sadece biraz duygusal oldum, hepsi bu." Aramızdaki gerginliği görmezden gelmeye çalıştım. "Lütfen endişelenmeyin."

Hemen hiçbir şey söylemedi. Kaşları daha da aşağı indi ve bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha… Nihayet tam karşımda durdu ve tüm havayı kendisi için aldı.

"Bana neyin yanlış olduğunu söyle." Sözleri nazikti, ancak bakışları o kadar keskindi ki… Adlandıramayacağım bir şeylerle doluydu o bakışlar.

"Sana söyledim ya," dedim, ondan yüz çevirip tekrar suya bakarak. "Bu sadece duygusallıktı. Başka bir şey değil."

Yanıma geldi ve kollarını köprünün korkuluklarına dayadı. Ben de göz ucuyla ona baktım ve onun pozisyonunu taklit ederek kollarımı da ahşap korkuluklara dayadım.

Üzerinde ne ceket ne de yelek vardı. Sadece gevşekçe bağlanmış bir kravat ve gömlek kolları vardı. Siyah saçları herhangi bir şekilde

düzenlenmemişti; sanki birkaç kez eliyle saçlarını düzeltmiş gibi görünüyordu. Yine de, şimdiye kadar gördüğüm en çekici adamdı.

Bu adamı neredeyse hiç tanımıyordum. Ancak bu tarzı – bu sade, alçakgönüllü ve rahat görünüşü – balo salonlarında veya akşam yemeklerinde görülen o çekici ve gizemli konttan çok daha ona benziyordu.

"Peki. O zaman, sizi bu duygusallığa iten şeyin ne olduğunu anlatın bana," dedi.

Derin bir nefes aldım ve suyun üzerine baktım. Ona bir şeyler söylemem gerekiyordu. Sadece ne söyleyeceğimden emin değildim. Sonunda, "Sanırım doğanın güzelliği…" dedim.

Hafifçe gülümsedi ve bunun onun gülüşünü ilk kez duyduğumu fark ettim. "Ah, hadi ama. Eğer yalan söyleyeceksen, en azından iyi bir yalan söylemelisin." Tüm ağırlığını bir dirseğine vererek bana döndü. "Bir kez daha denemenize izin vereceğim."

Gülümsememek elimde değildi. "Bu yalan değildi." O da kaşlarını kaldırdı; o da bu yalanı inanılır bulmamıştı. "Peki, o zaman bu yarı doğruydu."

Sırıttı ve bu beni rahatsız etti. "O zaman, bunun doğru olan yarısını anlat bana."

Ona hiçbir şey söylemek istemiyordum, ancak görünüşe göre o, gerçeğin bir kısmını bile olsa bana söylemeden gitmeme izin vermeyecekti. Derin bir nefes aldım ve suya bakarak, onun hangi gerçeği bilmemesi gerektiğine karar vermeye çalıştım. "Evimi özlüyorum. İnanın ya da inanmayın, oradaki manzara buradakinden bile daha güzel."

"Anlıyorum. Peki ya ev nerede?" Gerçekten bilmiyor muydu? Herkes, Dalton Dükü'nün şatosunu ve geniş bahçelerini biliyordu. Oralar, Kent bölgesindeki en güzel av alanlarından bazılarıydı. Londra'daki her beyefendi, babasının düzenlediği av partilerine katılmak için davet almayı umardı.

Gözlerimi ona diktim. "Dalton Park. Kent'te."

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Neden sanki benimle düello yapmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun?"

"Çünkü… Elbette, soru sormadan önce evimin nerede olduğunu biliyordunuz, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Evet, öyle yaptım. Ama önce sorarak kibar olmaya çalıştım."

"Şey… lütfen yapmayın," diye tersledim onu.

Kaşları yukarı kalktı. “Benim kaba olmamı mı istiyorsunuz?”

“Evet.”

Başı biraz geriye attı ve sonra kaşları çatıldı. “Anlıyorum. Yani dün geceki gibi mi?” Ses tonu oldukça sertti. “Belki de kulağına fısıldamamı ister misin? Ya da babana ulaşabilmek için seni baştan çıkarmaya çalışayım mı?” Neden öfkeli görünüyordu ki? O durumda öfkelenmeye hakkı olan tek kişi ben değil miydim? Lord Hatley’nin oynadığı oyunu anlamayan da bendim.

Omurgam dondu ve Lord Hatley’ye döndüm. “En azından o zaman niyetleriniz açık olurdu. Artık aptal gibi muamele görmekten bıktım. Sanki o beyefendilerin benimle ilgilenmesinin tek sebebi param ve babammış gibi davranılıyor. Ne söylediğimin farkında değilim; ayrıca neden bu hiçbir kötülüğü olmayan adama karşı öfkeleniyorum, bunu da anlamıyorum.”

Ama işte mesele buydu. Lord Hatley’e karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Kalbimi başka bir adama verip, sonunda onun beni baştan beri kullandığını öğrenmek gibi bir durumu asla kabullenemezdim. Bir daha asla.

Başlangıçta onu korkutup uzaklaştırmak, daha sonra gerçeği öğrenmek için beklemekten daha iyiydi.

Lord Hatley ayağa kalktı ve bana doğru döndü. O kadar yakındı ki, istersem ona dokunabilirdim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. “O zaman niyetlerimi açıklamama izin verin, Mary.” Onun bu samimi tavrına karşı rahatsız olmalıydım. Ama öyle olmadı. “Paranızı istemiyorum. Babanızın kim olduğu da umurumda değil. Hiçbir siyasi hırsım yok ve şu anki unvanımı bile istemiyorum. Yani emin olabilirsiniz ki, size baktığımda ne paranızı, ne babanızı, ne de evinizi görüyorum.”

Sözleri cildimde bir his bıraktı; nefes alamaz hale geldim ve konuşamaz oldum. Bir bardak su içmeye ihtiyacım vardı. Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Ona, bana baktığında ne gördüğünü sormak istedim, ancak bir türlü bunu yapamadım.

Yutkundum ve yüzümü başka tarafa çevirdim; altın rengiyle aydınlanmaya başlayan ufkuna baktım. Şalımın uçlarını bir battaniye gibi vücuduma doladım ve yeni günün ışığını içime çektim. Konuyu değiştirebileceğim bir şeyler söylemeye çalıştım. Az önce söylediği sözlerden dolayı kafamı dağıtmak ve kalbimin biraz olsun rahatlamasını sağlamak istedim. “Bu, günün en sevdiğim anıdır.” Bu doğruydu, ancak az

önce söyledikleri göz önüne alındığında bu sözler pek de etkileyici gelmedi. “Gün ağarmadan ve hayatın karmaşası başlamadan önceki o huzurlu ve sakin dakikalar…” Kendi sesimin de biraz titrediğini duyabiliyordum.

Kısa bir süreliğine Lord Hatley’ye baktım ve onun hâlâ bana baktığını görünce şaşırdım. Yüz ifadesi artık daha yumuşaktı; sanki beni daha önce hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyormuş gibi hissettim.

“Katılıyorum,” dedi usulca. Sonra o da güneşin doğduğu yöne baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve köprüye yaslandı. “O sabah seni gördüğümü biliyor musun?” Bana baktı. “Balonun yapıldığı sabahı kastediyorum; senin beni yere düşürmeye çalıştığın o sabahı.”

“Sizi yere düşürmeye çalışmadım! Siz kendi isteğinizle yoluma çıktınız.”

Gülümsedi. “Hatırladığım gibi değil. Ama bu önemli değil. O sabah seni gördüm; Palton’s Buildings’i ziyaret ediyordun.”

O ismi duyduğumda, Londra’nın gecekondu mahallelerinin iğrenç kokusunu hatırlıyordum. Oradaki suyun, insanların içmesi için uygun olmayan, daha çok katran gibi bir kıvama sahip olduğunu düşünüyordum. Ve o gözler… Böyle bir kâbus gibi bir yerde yaşamak zorunda kalan insanların çukurlaşmış gözleri… Onun, benim oraya gittiğimi bilmemesi gerekiyordu. Kimse bilmiyordu zaten.

“Benim olduğumu nasıl anladın?” Her zaman kapüşonlu, sade bir pelerin giyerdim ve nereye gittiğimi kimseye söylemezdim. Tabii ki babam hariç; çünkü o her zaman benimle gelmekte ısrar ederdi, kendine özgü kıyafetleriyle…

“Sizinle tanışan bir arkadaşımın yanındaydım.”

İşte bu kadar, “gizli gardırop” konusuyla ilgili olarak söyleyeceklerim bu kadar.

“Anladım. Orada ne yapıyordunuz?” Palton’s Buildings, soyluların boş zamanlarını geçirmek için gittikleri bir yer değildi.

Kabul ediyorum, oraya gitme sebeplerim sizinkiler kadar asil değildi. İnanın ya da inanmayın, bu benim Londra’da geçireceğim ilk uzun süreli konaklamamdı. Bu şehir hakkında çok şey duymuştum ve kendim görmek istiyordum. Ancak gerçeklik, hayal ettiğimden çok daha kötüydü.

Gökyüzünde ilk ışık belirtileri görülmeye başlamıştı.

“Mary, senin ve babanın oradaki insanlar için ne yaptığınızı gördüm. Oraya ne sıklıkta gidiyorsunuz?”

Rahatsız hissediyordum. İşte bu yüzden bu konuyu hiç konuşmadım. “Londra’da olduğumuz süre boyunca, yani son dört yıl kadar bir süredir, babamla haftada bir kez oraya gidiyorduk. Ama lütfen, bu önemli bir şey değil. Lütfen bu konuyu kapatalım.”

“Bu hiç de önemsiz bir şey değil, Mary. İnanılmaz bir şey bu. Ekstra olarak, yiyecek ve malzeme dolu bir vagonunuz daha vardı. Üstelik sabahları bunları dağıtmak için zaman harcadınız. Onlarla aynı havayı solumak bile sağlığınız için tehlikeli olabilir.”

Lütfen, bu konuyu daha fazla konuşmayın. Ve lütfen kimseye söylemeyin.

Başını salladı. “Neden bunu gizli tutmak istediğini anlamıyorum.”

Aniden ona döndüm. “Çünkü… Robert,” onun Hristiyan adını kullanmak beklediğimden daha özgürleştirici geldi. “Ben bir ‘gösteri malzemesiyim’. Bunu görmüyor musun? Babam ve ben… tüm ailem… sürekli olarak izleniyoruz. Sırf sahip olduğumuz soylu unvanlar ve servetler yüzünden herkes bizi beğeniyor, bize hayran oluyor. Eğer insanlar gerçeği bilseler…” Yeniden güneşin doğduğu yöne döndüm. “Eğer gerçeği bilselerdi, bizim yaptıklarımızı da bir ‘gösteri’ haline getirirlerdi. O insanları birer ‘sirk gösterisi’ gibi görürler ve ünlü dük ile Lady Mary’nin o iğrenç, kaba insanlara nasıl davrandığını izlerlerdi.”

Onlara yardım etmek, bizim çıkarlarımız için değildi. Amacımız, adımızı daha da ünlü kılmak da değildi. Sadece aç insanların karnını doyurmak istiyorduk; ertesi gün The Times’ta bunu bir fırsat olarak kullanmak istemiyorduk. İnsanlar bunu asla anlamayacaktı. Onlar bunu sadece siyasi bir hamle veya daha fazla sosyal statü kazanma fırsatı olarak göreceklerdi. Buna dayanamıyordum. Özellikle de o zavallı insanlarla bizzat tanıştıktan sonra…

“Anlıyorum,” dedi Robert usulca.

“Gerçekten mi?” Başımı kaldırdım.

Başını salladı, kolları hâlâ göğsünün üzerindeydi. “Evet. Ve bunu takdir ediyorum. Sizi de takdir ediyorum.”

O, bana bakıyordu ve yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. “Hayır.” Başımı salladım. “Bu tamamen yanlış anlama. Ben öyle olmak istemiyorum…”

Küçük kahkahası beni susturdu. “Bunu takdir edilmek istemediğini biliyorum, ama üzgünüm. Yaptığın işleri ve kalbini takdir ettiğimi kabullenmek zorundasın.”

Dudaklarımı ısırdım ve bakışlarımı tekrar gün doğumuna çevirdim. Gökyüzü altın renginden pembe, sarıya ve maviye dönüşürken, ikimiz de hareketsiz kaldık ve tek kelime etmedik. Hava serindi; ancak güneş yavaş yavaş yeryüzünün üzerinden yükselmeye başladıkça, cildim de onun sıcak ışığını yansıttı.

Daha önce yüzlerce gün doğumu yaşamıştım, ancak hiçbiri bu kadar beni etkilememişti. Bunun sebebi, gökyüzünü kaplayan pastel renkler ya da kuşların sabah şarkıları değildi. Sebebi, yanımda duran ve beni sanki dünyada beni gerçekten gören ilk kişiymiş gibi süzen adamdı.

“O gece düzenlenen baloya zaten hayır demiştim.” Robert’ın sesi, o rahatlatıcı sessizliği bozdu. “Yüksek sosyetenin kadınlarına hiç ilgim yoktu. Açıkçası, bir baloya katılmaktan daha berbat bir gece hayal edemiyordum.”

Beyanını birkaç saniye boyunca havada bıraktı. Ona baktım; içimden ona neden fikrini değiştirdiğini sormak istiyordum. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Belki de bunun sebebi sadece sabahın erken saatleri, seslerimizin sessizliği ve güneşin ışığıydı; ancak bir şeyler hissediyordum. Sanki içimden yeni bir gerçek doğuyormuş gibi hissettim.

Yarı gülümseyerek konuştu: “Ama o sabah seni gördüğümde, bana umut verdin.”

OceanofPDF.com

7. BÖLÜM

“Peki, tüm sabah neredeydin?” diye sordu Vienna, ben odaya girdiğim anda. Pencerenin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarıyla yere vuruyordu.

Gülümsedim ve arkamdan kapıyı kapattım. Umarım yüzüm, içinde bulunduğum o hayalperest halimi ele vermezdi. “O ifadeyi takındığında tıpkı teyzen gibi görünüyorsun,” dedim Vienna’ya.

Ağzını açtı ve derin bir nefes aldı; ardından gözlerini kısarak, “Ne kadar acımasız bir söz böyle.” dedi.

“Özür dilerim,” dedim, gülümseyerek. “Ama sanırım sizin bir ‘düzelticiye’ ihtiyacınız vardı.”

Viyana’nın gözleri parlıyordu ve gülümsüyordu. “Sizi affedeceğim, ancak bunu sadece renkli diliniz yüzünden yapıyorum.” Yatağın kenarına oturdu ve kollarını yatağın kenarındaki direklere doladı. “Şimdi bana nerede olduğunuzu anlatın.”

Viyana, en sevdiğim ve en güvenilir dostumdu. Ancak sabahımı nasıl geçirdiğimi ona kesinlikle anlatmak istemedim. O, umut ve iyimserlikle doluydu. Ben ise Robert’la geçirdiğim o harika sabahı, kendi içinde saklamak istedim. Bunu yeterli buldum.

“Her zamanki gibi sabah yürüyüşüme çıkmıştım.” Şömineye doğru yürüdüm ve şalımı sandalyenin arkasına astım.

“Her zamanki sabah yürüyüşlerin seni sabah sekize kadar dışarıda tutmaz.” Beni çok iyi tanıyordu.

Arkama dönüp Vienna’ya boyun eğmiş bir ifadeyle baktım. “Peki,” dedim iç çekerek. “Yürüyüş yaparken Lord Hatley ile karşılaştım ve…” Omuzlarımı silktim. “Güneş doğduktan sonra birlikte biraz daha yürüyüp

sohbet ettik.” Hemen başımı çevirip makyaj masamın üzerindeki eşyalarla oynamaya başladım. Vienna’nın yüzündeki ifadeyi görmeme gerek yoktu; kesinlikle alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

“Biliyorum,” dedi, heyecanı yüzünden belli oluyordu.

“Ne demek istiyorsun, biliyormuşsun?”

Tembel bir hareketle parmağını dul kadına doğrulttu. “Sizi ikisini pencereden gördüm.”

Odanın öbür tarafına geçtim ve kadınsı olmayan bir şekilde yatağın üzerine onun yanına oturdum. “O zaman neden bana nerede olduğumu sordun ki?”

Güldü. “Çünkü bunu söylediğinizi duymak istedim. Ayrıca,” ifadesi alaycı bir hal aldı, “sanırım sizin biraz ‘düzelticiye’ ihtiyacınız vardı.”

Yatağa geri düşerken, sinirli bir inilti ile alaycı bir ses arasında bir şeyler mırıldandım. “Sen imkansızsın.”

Yanıma geri düştü; sarı saçları, benim kahverengi örgümün üzerine döküldü. “Sen de öylesin. İşte bu yüzden çok iyi arkadaşız.” Gülümsedi; tıpkı son beş yıl boyunca her gün yaptığı gibi. Robert ile geçirdiğim sabah hakkında ona bir şey söylemek istemememin yeni bir nedeni daha vardı. Viyana çok tatlıydı… Çok sevgi doluydu. Eğer dünyadaki herhangi bir kadın aşk ve mutluluk için ikinci bir şansı hak ediyorsa, o kişi oydu.

“Peki ya yakışıklı kontum seni öptü mü?” diye sordu, yanına dönerek bana bakarak.

Gülümsedim. “Hayır, Viyana, öyle yapmadı. Peki, aklına gelen tek şey bu mu?”

“Muhtemelen öyle,” dedi utanmadan. “Sanırım Isaac’ın beni o şekilde öpmesi, beni sonsuza dek mahvetti.” Sözleri şakacıydı, ancak ifadesinin neşeli olmaktan acı dolu bir hal almasını fark ettim. Kaşları çatıldı ve oturdu.

“Oh, Viyana.” Ben de oturdum ve onun elini kendi elimde tuttum.

Başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Üzgünüm. Sadece… Bazen onu çok özlüyorum.” Gözlerini kırptı ve boşta olan eliyle gözyaşlarını sildi. “Bu düşüncelerin üzerinde fazla durmamaya çalışıyorum. Ama bazen, eğer o o hastalığa yakalanmasaydı hayatımız nasıl olurdu diye merak ediyorum. Nerede yaşardık? Şu an çocuklarım olur muydu?”

Kollarımı onun omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. “O senin nişanlınydı, Vienna. Bence bazen bu tür soruları düşünmek tamamen normaldir.”

Hıçkırarak kendini toparladı. Viyana, tanıdığım en güçlü kadındı. “Evet. Ama biliyorum ki, o da benim tekrar aşkı bulabileceğime dair umudumu kaybetmememi isterdi. Bu yüzden vazgeçmeyeceğim.”

“İyi,” dedim. Viyana’ya ve üzüntülü anlarda bile hayata devam etme yeteneğine hayran kalmıştım. Nişanlısını kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ gülümseyebiliyor ve umut dolu olabiliyordu. Ben ise sadece nişanlım tarafından aldatılmıştım ve bu durumu bir türlü aşamamıştım. “Biliyorum, senin için orada biri var.”

“Ve o kişi de tam bu çatının altında,” dedi Vienna, gülümsemesini yeniden yüzüne getirerek kaşlarını kaldırarak.

Bu sefer gerçekten çok rahatsız oldum. “Lütfen yapmayın. O benim hayatımdaki kişi değil. Birlikte güzel bir sabah geçirdik, hepsi bu kadar.” Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Sanki aramıza koyduğum bu fiziksel mesafe, istenmeyen bu konuşmayı da biraz olsun uzaklaştırabilirdi.

“Mary, bunu inkar etmeye devam edebilir misin gerçekten? Az önce sizi birlikte gördüm! Buradan bile aranızdaki bağı hissedebiliyordum.”

“Bunun ile hiçbir ilgisi yok,” en azından ben öyle düşünmek istiyordum. “Daha önce de bazı erkeklerin bana karşı ilgi gösterdiğini sanmıştım. Eğer Lord Hatley’nin tüm bu süre boyunca duygularımı kendi çıkarları için kullanmış olduğunu öğrenirsem, bu hiç de şaşırtıcı olmazdı.” Ona inanmak istiyordum. Onun beni gördüğünde gerçekten beni gördüğüne inanmak istiyordum.

Ama kalbimde, bu adamın içeri girmesine izin vermememi hatırlatan, beni buna yalvaran çok fazla “yara” vardı.

Viyana derin bir iç çekti ve başını yatağın çerçevesine yasladı. “Mary…” Adımı söylerken sanki bu isim onun için son derece sinir bozucuydu. “En sevgili dostum… Bazen seni sallamaktan başka hiçbir şey istemiyorum.”

Ağzımdan tek bir kahkaha çıktı. “Neden? Ne yaptım ki?”

Ayağa kalktı ve pencerenin yanında, benim yanıma geldi. “Başka bir adamın aptallıkları yüzünden kendini cezalandırıyorsun. Tüm bu acıları içinde tutarak hiçbir şey elde edemezsin.” Başını çevirip bana baktı. “Lord Hatley, Andrew değil. Ona, seni tamamen reddetmeden önce bunu kanıtlama şansı ver.”

Viyana’dan başka yöne baktım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Ona bir şans vermek

istiyordum. Her şeyden çok bunu istiyordum. “Ama ya o benimle ilgilenmezse?”

Bana karşı olan davranışları, daha önce hiçbir erkeğin bana karşı göstermediği türdendi. Çok kararlı ve kendinden emindi; beni ne baskı altına aldı ne de herhangi bir ilişkiye zorladı. “Londra’dayken bir kez bile beni aramadı.” Bunu kabul etmek istemesem de, onun aramaması beni rahatsız etti.

Viyana gözlerini devirdi. “Bir karar vermelisin. Lord Hatley, sadece paran için seninle ilgilenen, zenginlik peşinde koşan bir adam mı? Yoksa seninle hiç ilgilenmiyor ve seni tamamen iğrenç buluyor mu?”

Güldüm. “Başka bir seçenek var mı? Sanırım bu ikisinden de hoşlanmıyorum.”

Gülümsedi. “Evet. Sanırım bunu zaten biliyorsun. Sadece kendine inanman gerekiyor.”

OceanofPDF.com

8. BÖLÜM

Tüm ev halkı ahırların önünde toplanmıştı. Lord ve Lady Fremont dışındaki herkes, öğleden sonraki süre için birer atla eşleştirilmişti.

“Bizimle gelmek istemediğinizden emin misiniz, efendim?” diye sordu Charlotte, lekeli atının sırtından aşağıya bakarak, gülümseyerek izleyen yaşlı çifte.

“Ahh, hayır canım. Bizim yaşımıza geldiğinizde, evde sessizce kitap okumanın, kırsal alanlarda dolaşmaktan çok daha cazip olduğunu anlayacaksınız. At binmeyi ve bahçe partilerini siz gençlere bırakalım; akşam yemeğinde görüşürüz.”

Charlotte, grubumuzun komşularının malikanelerinden birine gidip oradaki bahçelerde piknik yapmasını düzenlemişti. Harika bir fikirdi; mideimdeki gerginliği atabilmek için bu gezintiyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ancak, bana verilen altın-kahverengi renkli atın, düşüncelerimden beni sıyırabileceğinden şüpheliydim. Sıramın gelmesini beklerken elimi atın altın-kahverengi tüylerinin üzerinde gezdirdim.

Başımı yukarı kaldırıp, o parlak güneş ışınlarının yüzümde gezinmesine izin verdim, tıpkı her zamanki gibi.

“Bence bu, şapkanın amacını boşa çıkarıyor.” Lord Hatley, arkamdan konuştu; bu da beni irkiltti. Her zaman böyle yapardı zaten.

Arkama dönüp gülümsedim; onun da gülümsediğini görünce içimde bir heyecan hissettim. Lord Hatley’yi ne kadar tanıyorsam, onun gülümsemelerini herkese vermediğini o kadar anlıyordum. İçimdeki umuda biraz daha yer vermek kararını aldım. “Evet, öyle. Ama umursamaya gücüm yetmiyor.” Omuz silktim. “Benim yaşlarımdaki bir kadında birkaç tane daha çil ne ki?”

Siyah kaşları yukarı kalktı, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. “Ah evet… Yaşlılığınızı unutmuşum. Hâlâ o kırılgan kemiklerinizle ayakta durabiliyor olmanıza şaşıyorum. Belki de Lord ve Lady Fremont ile birlikte burada kalıp biraz dinlenmek istersiniz?” Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa flört mü ediyordu? Bilmiyordum; çünkü bu, kontun daha önce görmediğim bir yönüydü.

Gülümsedim; ilk kez bir erkeğin ilgisini çekmiş olmanın verdiği heyecanla kendimi aptal bir kız öğrenci gibi hissettim. “Alay ediyorsun, ama bu doğru. Ben henüz genç bir kızım.”

Gülümsemesi başka bir şeye dönüştü. “Hayır, öyle değilsin. Bu yönünü seviyorum.”

Başımı başka yöne çevirdim; yanaklarımın o koyu kırmızı rengi almasını engellemeye çalıştım. Bu aslında bir flört davranışı bile değildi. Sadece bir tür ifade şekliydi. Neden böyle saçma sapan hissedip davranıyordum ki? Kalbime sadece çok az özgürlük vermek istemiştim; ancak kalbim tüm özgürlüğü ele geçirip, iznim olmadan oradan kaçıp gitti.

Yutkundum ve damadı aradım; umarım yanımda olur da bana atın sırtına çıkmamda yardım ederdi. Ama o hâlâ Vienna’nın atının eyerinin ayarlarını yapmasına yardım ediyordu. Vienna, atının üzerindeki konum konusunda inanılmaz derecede titiz davranıyordu; biliyordum ki bu kız bir şeyler planlıyordu.

Aşağıya baktım ve binicilik kıyafetimin eteklerini düzeltiyormuş gibi yaptım. Onun sözlerine nasıl yanıt vereceğimi tam olarak bilmiyordum; tek düşündüğüm, atıma binip oradan ayrılmaktı. “Şaşırdım, efendim.” Ona bakarak alaycı bir gülümseme sergiledim. “Çoğu erkek bu tuzaklara düşmezdi. Sizin amacınız, yalan söyleyerek beni övmek olmalıydı. Şimdi ise sizin yaşımı itiraf etmeniz yüzünden tüm gün boyunca üzülebilirim.”

Gözleri hafifçe kısıldı ve dudaklarında, sanki bir sırrı gizliyormuş gibi görünen bir gülümseme belirdi. “Lütfen beni affedin, Lady Mary,” dedi. Beni yine unvanımla çağırdığını duyunca mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. “Ancak bu partiye katılma amacım, size boş laflarla iltifat etmek değil.”

Yüzüm utançtan daha da kızarırken gülümsemem kayboldu. Ona kızmak istiyordum; ancak aynı zamanda, sonunda benimle hiçbir şekilde romantik bir ilişki kurmak istemediğini itiraf etmesine sevinmiştim.

Ama sonra bir adım daha yaklaştı; bu da, az önce söylediklerinin tam bir çelişkisi gibi görünüyordu.

Zayıf bir gülümsemeyle, “Tabii ki. Sadece şaka yapıyordum,” dedim. Çenemi kaldırarak onun koyu renkli gözlerine bakmaya cesaret ettim ve hayatımda söylediğim en iyi yalanı söyledim: “Biliyorum, buraya sadece kuzeninizle daha yakından tanışmak için geldiniz.” Gülümsedim, ancak bu gülümseme pek inandırıcı değildi. “Endişelenmeyin, Lord Hatley. Sizin bana karşı olan niyetleriniz konusunda hiçbir yanılgım yok. Bu konuyu bu sabah kendiniz açıkladınız zaten.” Onun parama ihtiyacı yoktu. İlişkilerime de ihtiyacı yoktu. Görünüşe göre, bana da ihtiyacı yoktu.

Alnında bir şeyler belirdi ve sonra başını eğdi. Gözlerimin içine tekrar baktığında, yüzünde neşeli bir ifade vardı. Ya da memnun bir ifade… Ne olduğunu anlayamadım. “Size yardım edeyim mi?” diye sordu, hâlâ o tuhaf ifadeyle ve binmem gereken atı işaret ederek.

Başımı salladım. Sonra o, belimi tutup beni eyere oturttuğunda şaşırdım. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Aşağıya baktığımda, henüz oradan ayrılmamış olan Lord Hatley’yi gördüm.

Yanıma eğilerek şöyle dedi: “Bilmenizi isterim ki, Lord Stanton benim beşinci dereceden kuzenimdir. O kadar uzak bir akrabayız ki, hukuki olarak akrabalık ilişkisi kurmamızın mümkün olup olmadığından bile emin değilim. Buraya onun için gelmedim. Tıpkı balo için olduğu gibi… Ben buraya sadece sizin için geldim, Mary.” Gülümsedi ve ardından oradan ayrıldı.

Fark ettim ki, tüm süre boyunca nefesimi tutuyormuşum. Nefesi hışımla dışarı verdim ve ardından Viyana’ya baktım.

Kötücül bir gülümsemeyle, “Sana söylemiştim,” dedi.

Keşke topuğumu atımın sırtına vurup oradan hızla uzaklaşabilseydim. Kendime gelmek ve onun söylediklerini iyice düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, ancak bunu yapacak vaktim yoktu. Dudaklarımı ısırdım ve omzumun üzerinden Lord Hatley’nin atına baktım. Atının sırtına çevik bir şekilde atladığını gördüm. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. Hemen başımı geri çevirdim ve gözlerimi kapattım.

Göğsümdeki o titreme giderek artıyordu ve artık onu kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Lord Hatley buradaydı… Benim için. Param için değil, babam için de değil. Sadece benim için.

Nefes alacak zamanım bile olmadan, Lord Stanton şöyle dedi: “Gecikme için özür dilerim herkes. Grubumuza katılacak bir kişi daha bekliyoruz. Ah, işte geldi!”

Arkamdan birinin yaklaştığını duydum, ancak kendi mutluluk dolu duygularıma o kadar dalmıştım ki bakamadım. Benim için diğer herkesin ortadan kaybolması önemli değildi. Lord Hatley orada olduğu sürece, ben tamamen mutlu olurdum.

“Herkes, bu kişi partimize yeni katılan bir üye,” diye devam etti Lord Stanton. “Kardeşimin arkadaşı olan Lord Ashton da aramıza katıldı.”

Ellerim dizginleri sıkıca kavradı ve atım ileriye doğru hareket etmeye başladı; sanırım ona harekete geçmesi için sinyal vermiştim. Atı durdurdum ve hemen Andrew’un yüzüne baktım.

Andrew.

Andrew’um… Kalbimi paramparça edip tüm Londra’nın önünde sergileyen o adam… Orada duruyor, bana sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Dudakları aralıktı ve kaşları çatılmıştı. Onun da beni gördüğüne şaşırdığından şüphe yoktu. Tıpkı benim onu gördüğüme şaşırdığım gibi…

OceanofPDF.com

9. BÖLÜM

Londra, 1805

“Burada tek başına ne yapıyorsun?”

Arkama döndüğümde, Lord Ashton’ın balo salonundan çıktığını gördüm. Çok uzun boyluydu ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Bana o büyüleyici gülümsemesiyle gülümsüyordu; bu gülümseme, onunla ilk karşılaştığım andan itibaren kalbimi fethetmişti. Aslında bu olay birkaç gün önce olmuştu, ancak o zamandan beri her gün beni ziyaret ediyordu. Sanki birbirimizi ebediyetten beri tanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Gülümsedim. “Çabuk, oradan uzaklaşın! Birinin sizinle konuştuğunuzu görürlerse, benim burada olduğumu anlayacaklar.” Orada, herkesten saklanmak için bulunuyordum… Annelerden, kızlardan, talip olan erkeklerden, meraklı bakışlardan…

Bu, Londra’daki ilk sezonumdu. Her ne kadar orada olmaktan keyif alsam da, aynı zamanda biraz bunalmış ve kaybolmuş hissediyordum. Herkes beni seviyor gibiydi. Toplumun içinde hemen popüler oldum. Ancak ara sıra, diğer genç kızların yüzlerindeki gülümsemelerin kaybolduğunu ve yerini öfkeli ifadelerin aldığını görüyordum. Bu ifadeler o kadar hafifti ki, belki de bunları sadece hayal ediyordum. Beyler sürekli olarak etrafımda dolaşıyorlardı. Neredeyse hiç nefes alacak zamanım olmuyordu. İşte bu yüzden kimse fark etmeden terasa çıktım.

Lord Ashton dışındaki herkes.

Güldü ve ardından görüş alanımdan çıkarak, kapılardan sızan ışıktan uzak, karanlık bir köşede benimle birlikte oldu. Gece havası, balo salonunun bunaltıcı sıcaklığına kıyasla son derece ferahlatıcıydı. Terasın

altında ise güzel bir bahçe vardı. Ancak bu bahçe, yanımda duran genç viskont kadar çekici değildi.

Lord Ashton – Andrew – mükemmeldi. Çok yakışıklı, neşeli ve zekiydi. Büyük bir servete sahipti; bu yüzden benim parama ihtiyacı yoktu. Yine de balo salonunda gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

"Topla oynamaktan keyif almıyor musun, canım?"

O kadar yakında durması doğru muydu? Bu durum beni rahatsız etti mi? Hayır. Kararımı çoktan vermiştim. Andrew, evlenmek istediğim kişiydi. Eğer bana evlenme teklif ederse, hemen kabul ederdim.

Dürüst olmak gerekirse, hayır. Orası gerçekten çok kalabalık. Aslında eve dönmeye hazırım.

"Hayır, lütfen gitme. Burada kal." Karanlıkta bile onun mükemmel gülümsemesini görebiliyordum. "Benim için mi? Sensiz bu hayat dayanılmaz olurdu." Bir adım daha yaklaştı ve elimi tuttu. Boğazım o kadar tıkanmıştı ki yutkunmak bile zordu. "Seni o aptallardan koruyacağım."

Gülümsedim; gerginliğim, sesimin titremesinden belli oluyordu. "Bunu nasıl yapacaksın? Zaten benimle birlikte dans ettin."

Elini dudaklarına götürüp öptü. "Lütfen, tekrar ve tekrar seninle birlikte dans etmeme izin ver. Böylece herkes anlasın ki, hayatının geri kalanında seninle dans edecek tek adam benim."

Derin bir nefes aldım ve boşta olan elimle çarpan kalbimi tuttum. "Andrew, bunu ciddi olarak mı söylüyorsun?"

"Elbette, ciddiyim." Gülümsemesi daha da genişledi ve elinin arkasıyla çenemi okşadı. "Mary, senden daha güzel bir kadın görmedim. Seni bir daha asla başka biriyle paylaşmak istemiyorum. Sen benim için tek kadınsın."

Ağzımdan neşeli bir kıkırdama yükseldi. Kendimi, sadece biraz tuhaf gri gözlere sahip, sıradan biri olarak görmüştüm hep. Ama Londra'nın en yakışıklı bekarı olan Andrew, bana adeta bir tanrıça gibi bakıyordu. Bunu çok sevdim. Onu seviyordum.

"Yarın dükün yanına gideceğim ve resmi olarak sizin elinizi isteyeceğim."

"Oh, Andrew!" dedim, gözyaşları içinde. "Seni seviyorum. Başka hiç kimseyi istemiyorum."

Elini avucumun içine aldı ve onu kalbinin üzerine koydu. "Seninle harika bir ekibiz. Birlikte çok güçlü olacağız." Mavi gözleri ay ışığında parlıyordu.

Gülümsedim. “Durdurulamaz.” Andrew’un siyaset alanında hedefleri olduğunu biliyordum ve babamın onun hayallerini gerçekleştirmesine yardım edeceğinden emindim. Biz de onun hayallerini gerçekleştirmesine yardım edecektik.

Gülümsedi ve sanki beni öpecekmiş gibi eğildi. Heyecanla derin bir nefes aldım, hazırdım. Ama o sırada aşağıdaki bahçeden kadınların seslerini duyduk. Andrew hemen dikildi ve o da benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “İçeri girmeliyiz,” dedi.

Önce içeri geri döndüm; sanki dünyadaki hiçbir şey beni o “bulutların üzerindeki” durumumdan aşağı indiremezmiş gibi hissediyordum. Andrew da kısa süre sonra benimle birlikte içeri girecekti. İkimizin de aynı anda karanlık terastan çıkması skandal olurdu.

Topun tekrar içeri girmesinin ardından, Andrew’un geri dönmesini bekledim. Mümkün olduğunca fark edilmeden, duvara yaslanarak bekledim. Ne kadar süre daha bekleyecekti acaba? Kesinlikle, kimsenin şüphelenmemesi için yeterli zaman vardı.

Sonunda kapı tekrar açıldı ve Andrew içeri girdi. Onun gülümsemesi de benimki kadar geniş ve neşeliydi. Dikkatini çekmek için elimi sallamaya başladım, ancak o sırada başka bir şey dikkatimi çekti. Andrew kapıdan içeri girdikten sadece bir dakika sonra, Bayan Sommers da dışarı çıktı. Hayır, yanlış… Bayan Sommers ve onun her yere beraber giden o sessiz arkadaşı da oradaydı.

Biraz olsun rahatladım ve böyle saçma bir şeyi düşündüğüm için kendime güldüm. Gerçekten ne düşünmüştüm ki? Tabii ki aralarında hiçbir şey olmamıştı. Andrew beni seviyordu. Onun için tek kadının ben olduğumu söylemişti. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Andrew’un yüzünde, hiç hoşuma gitmeyen, yavaş ve yumuşak bir gülümseme belirmeye başladı. Neredeyse onun göğsünde umudun filizlendiğini görebiliyordum. Başımı çevirip Vienna’ya baktım. Onun gülümsemesi kaybolmuştu; sanki birini öldürmeye hazır gibiydi.

Bay Riverwood’un Andrew’a neşeli şeyler söylediğini ve onun omzuna vurduğunu duydum. Tabii ki onlar arkadaş olurlardı. Andrew, servet

peşinde koşan bir adamdı; dün geceki olaylardan sonra, Bay Riverwood'un da aynı şekilde olduğundan emindim.

Andrew'ın hâlâ orada durup bana baktığını ve beni geri kazanmak için bir tür kurnazca plan yaptığını hayal ettim. Ama sonra üzerimde başka bir çift göz olduğunu fark ettim. Bu çift göz, Andrew'unkinden daha güçlü bir şekilde beni kendine çekiyordu. Robert'a bakmak istedim; onun hem rahatlatıcı hem de endişe verici bakışlarına kendimi bırakmak istedim.

Ama Andrew'u tekrar görmek beni korkuttu; bu durum, daha önce bir erkeğe karşı güçlü duygular beslediğimi hatırlattı bana. Bu yüzden bakışlarımı doğrudan önüme diktim.

Charlotte atını benimkinin yanına getirdi. "Mary," diye fısıldadı yalvarır bir sesle. "Çok üzgünüm. Onun buraya geleceğinden hiç haberdar değildim! Matthew bana hiç bahsetmemişti," dedi. Bir an duraklayıp kocasına öfkeyle baktı, sonra tekrar bana döndü.

İç çektim. "Lord Stanton'ı suçlamayın. O sezon Londra'da değildi. Eminim ki bu skandal hakkında hiçbir şey bilmiyordur." Elini tuttum; tıpkı kız kardeşlerimden birine destek olmak için yaptığım gibi. "Ben iyiyim. Artık o benim üzerimde hiçbir etkiye sahip değil." Ama bu bir yalandı. Ağlamak, kusmak veya bayılmak istemem de bunu doğruluyordu.

"O zaman, bugüne ilişkin planlarımıza devam edebiliriz, değil mi?" O da benim kadar şüpheci görünüyordu.

Kenardan Andrew'un atına bindiğini görebiliyordum. Söyleyeceklerimi gerçekleştirebilecek kadar güçlü olup olmadığımı merak ediyordum. "Tabii ki. Güzel bir gün olacak. Andrew… yani Lord Ashton, bunu mahvetmek için hiçbir şey yapamaz." Ama sonra onun bunu mahvetmek için kullanabileceği en az bir düzine yol olduğunu düşündüm.

OceanofPDF.com

10. BÖLÜM

“Mary.” Lady Humphrey’nin bahçesindeki yolda hızla yürürken arkamdan Andrew’un sesini duydum. Piknik malzemeleri, bahçenin ana bölümünde hazırlanmıştı: Masalar, sandalyeler, güzel örtüler ve gümüş eşyalar… Hepsi çok güzel görünüyordu, ancak bunların dışarıda kullanılması pek uygun değildi. Evdeyken piknik demek, yerde bir battaniye sermek demekti… Bunu özlüyordum. Evde olmak ve buradan uzakta olmak istiyordum.

“Mary,” dedi Andrew tekrar, yanıma gelerek kolumu tuttu. “Bir dakika bekler misin?”

Hızla arkamı döndüm ve son dört yıldır hafızamdan silmeye çalıştığım adamın yüzüne baktım. Hâlâ Andrew’dı ve onu gördüğümde kalbim acıdı. Açık kahverengi saçları, tıpkı kişiliği gibi, rahat ve asi bir şekilde dökülüyordu. Mavi gözleri yüzümün her yerini taradı ve onu itmek istedim.

“Ne istiyorsun, Andrew?” diye sordum sert bir tonla.

Omuzları düştü ve eli yavaşça aşağıya indi. Gözlerindeki üzüntü beni şaşırttı. Londra’dan ayrıldığından beri bu anı defalarca hayal etmiştim. Onunla tekrar yüz yüze geleceğimi düşündüğümde, her seferinde ya şaka yapacağını ya da savunmacı bir tavır sergileyeceğini biliyordum.

Onun bir sonraki sözlerini asla tahmin edemezdim.

“Özür dilerim.” Şok içindeydim. “Lütfen bana inanın; Riverwood beni davet ettiğinde burada olacağınızı hiç bilmiyordum. Eğer bilseydim, asla gelmezdim.” Kaşları çatıldı ve başını eğerek gözlerimin derinliklerine baktı. Bu an, onu tüm kalbimle sevdiğim zamanlara geri götürdü beni… Gençlik dolu vaatlerin ve yeniliklerin olduğu o zamanlara…

Çekici gülümsemesi ve yakışıklı yüzüyle Andrew, genç bir kız olarak hissettiğim tüm umutları ve arzuları temsil ediyordu. Dünyanın işleyiş

şekillerini henüz öğrenmemiş olan bir genç kız için, bazen erkeklerin seni sevdiklerini söylemelerine rağmen aslında bunu gerçekten düşünmedikleri bir durumdu bu.

İstenmeyen gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı ve başımı yana çevirdim. “Lütfen git, Andrew.” Kollarımı karnımın etrafına doladım ve ondan nefret etmemin tüm sebeplerini hatırlamaya çalıştım. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı.”

Bir dakika boyunca hiç konuşmadı. Ancak yere odaklanmış gözlerimle fark ettim ki, onun çizmeleri hiç hareket etmemişti. Başımı kaldırdığımda, o da sonunda başını salladı ve geri çekilmeye başladı. Mavi ceketi ise gözyaşlarım yüzünden artık seçilemiyordu.

Onun uzaklaşmasını izledim. Sonra, mantığımın bana söylediklerine rağmen, “Andrew!” diye bağırdım. Aniden durdu ve bana döndü, tekrar konuşmamı bekledi. “Neden beni sevmedin?” diye fısıldadım. Yıllardır kendime sorduğum bu sorunun cevabını duymak için beklerken tırnaklarım kollarıma batıyordu.

Umursamamalıydım. Sormamalıydım. Bundan daha güçlüydüm. Ama yine de sordum ve bu da beni zayıf hissettirdi.

Birkaç adım hızlıca attı ve ardından benim önümde durdu. Ellerini nazikçe, tereddüt ederek kollarımın üzerine koydu. Bir an için, aramızda hiç zaman geçmemiş gibi geldi. Kendime yemin etmiştim: Eğer onu tekrar görürsem, onu görmezden geleceğim, ona vuracağım ya da ondan ne kadar nefret ettiğimi gösterecek herhangi bir şey yapacağım. Ama yapabileceğim tek şey, onun ellerinin kollarımda kalmasına izin vermektı. Neden bu adamı bir kez için bile olsa uzaklaştıramıyordum ki?

“Aptaldım, Mary. O zamanlar çok inatçı ve korkak biriydim.” Ellerini kollarımda gezdirdi; bu dokunuşun samimiyeti ve yakınlığı beni ağlamak üzere bıraktı. “Vikontluk unvanını devraldığımda henüz çocuktum ve buna hiç hazır değildim. Seni tanımadan önce tüm paramı kumarda kaybettim. Sonra da gecelerimi gündüzlerimi sorunlarımı içkiyle unutmaya çalışarak geçirdim. Seninle tanıştığımda…” Duraksadı. “Londra’ya geldiğinde… Gerçekten de, kimsenin bunu bilmemesi koşuluyla sorunlarımdan kurtulmanın bir yolu olduğunu düşündüm. Ama aptaldım. Skandal ortaya çıktığında ve Miss Sommers ilişkimiz hakkında her yere haber saldığında…” Yine duraksadı. Ben ise yüzüne bakamadım. Her şey çok acı vericiydi; bu yüzden gözlerimi çizmelerimin altındaki çakıllara diktim.

Devam etti: “Eh, bu olay beni uyandırdı. Batı Hint Adaları’nda zengin bir amcam olduğunu öğrendim. Borçlarımı ödemek için oraya gittim. Son birkaç yılımı orada geçirdim.”

Sonunda cesaretimi toplayıp onun gözlerinin içine baktım. Çok ciddi görünüyordu ve… değişmişti. Bu değişiklik sadece teninin daha esmer olmasından veya gözlerinin etrafında daha fazla kırışık olmasından kaynaklanmıyordu. Ya da belki de ben sadece görmek istediğimi görüyordum?

“Artık daha yaşlı ve daha akıllıyım, Mary. Sana ihanet ettiğimde ne kadar çok şey kaybettiğimi artık çok net bir şekilde görebiliyorum.” Gözlerimi kaçırmaya çalıştım, ancak o eğildi ve başını çevirerek tekrar gözlerimin içine baktı. Elini çenemin altına koyup yüzümü kendisine doğru çevirdi. İçimde onu dinlemek istemeyen bir kısım vardı. Ama aynı zamanda, içimde her gün onun için yeterli biri olmayı dileyen bir kısım da vardı… Ve o kısım onu dinledi.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kapattım ve başımı salladım. “Neden bunları söylediğini anlamıyorum.”

“Çünkü, sana ne kadar üzgün olduğumu, seni kaybetmekten ve sana ihanet etmekten ne kadar pişman olduğumu söyleyemediğim her gün, benim için adeta bir işkenceydi. Senin beni asla affetmeyeceğini umuyordum. Ama seni burada, beklenmedik bir şekilde görmek…” Gözlerimi açtım. “Sanki kader bana ikinci bir şans vermiş gibi. Sana yemin ederim ki bu şansı boşa harcamayacağım. Eğer izin verirsen, umarım tekrar güvenini kazanabilirim. Sana gerçekten seni sevdiğimi göstereceğim. Her zaman sevdim… Hatta o zamanlar bunu göremeyecek kadar kördüm.”

Ve sonra birdenbire her şey fazla geldi. Andrew’dan uzaklaştım; onun elleri de benim üzerimden çekildi. Hayal ettiğim her şey tam karşımda gerçekleşiyordu, ancak bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun gerçek olup olmadığını da anlayamıyordum. Başımı salladım. “Sana güvenemem. Beni incittin, Andrew. Seni çok sevmiştim, ama sen beni aşağıladın.”

Yine biraz daha yaklaştı ve nedensiz yere, ona izin verdim. “Biliyorum. Çok üzgünüm, Mary. Ama şimdi buradayım ve değiştim. Eski alışkanlıklarımın hepsinden vazgeçtim. Artık seni, o zamanlar yapmam gerektiği gibi sevmeye hazırım.” Hiçbir şey demeyince, ellerimi tuttu. “Lütfen, Mary. Bir şans ver bana.”

Bağırmak istedim: “Hayır!” Onun ayağına basıp oradan kaçmak istedim. Ama açıklayamadığım bazı nedenlerden dolayı orada öylece durup

durumu düşündüm. Kafam dönüyordu ve tüm bunların sadece bir rüya ya da kabus olmadığından emin olamıyordum. Henüz emin değildim. Ağzımdaki tüm kelimeler sanki beton gibi katılaşmıştı.

“Bilmiyorum, Andrew,” dedim sonunda.

“Lütfen, Mary. Sana yalvarıyorum, bir şans daha ver. Bu sefer seni mükemmel bir şekilde sevebilirim. Sen çok güzelsin ve hayatımda olman gerekiyor.” Andrew her zaman böyle yapardı. Beni özel ve güzel hissettirirdi. Tabii, ta ki artık böyle yapmaya başlamayana kadar.

Hayır demem gerekiyordu. Bunu hissedebiliyordum, ancak bir nedenden dolayı bunu yapamadım. O beni terk ettikten sonra geçen yıllar boyunca biriktirdiğim tüm kararlılık ve öfke, onun o parlak mavi gözlerine baktığımda yok oldu. Andrew’un beni gerçekten ihtiyaç duyduğunu söylüyordu ve sanırım bunu gerçekten düşünüyordu.

“Bir şans… Sadece bu kadar,” dedim zayıf bir sesle.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve yanağımdan öpmek için eğildi. “Teşekkür ederim, Mary.” Ayağa kalktığında yine o gülümsemesi vardı; tıpkı ilk tanıştığımızda bana gülümsediği gibi. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı; sanki içinde umut dolu bir enerji vardı. “Herkes bizim başımıza ne geldiğini merak etmeye başlamadan geri dönsem iyi olur. Ama daha sonra…” Geri çekilirken elim onun elinden kaydı. “Daha sonra birlikte zaman geçireceğiz ve Karayipler’de yaptığım tüm harika şeyleri anlatacağım sana.”

Andrew, çitlerin arkasında kayboldu ve gözümden kayboldu. Derin bir nefes aldım; ancak beklediğim o hafiflik hissini yaşamadım. Sonra, yanımda bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Tıpkı baloda olduğu gibi, kim olduğunu hemen anladım. Bakışlarım yere, sonra da yolun kenarındaki ağacın gövdesine kaydı. Nihayet Robert’ın koyu renkli gözleriyle karşılaştım.

OceanofPDF.com

11. BÖLÜM

“Ne kadarını duydun?” diye sordum Robert’a. O da omzuyla ağaçtan uzaklaşarak bana doğru yürüdü.

“Yeter,” dedi, ancak sesinde herhangi bir öfke belirtisi yoktu. O, karşıma geldiğinde ben hareketsiz kaldım. Andrew’unkinden farklı bir enerji havayı dolduruyordu. “Lütfen beni affedin. Dinlemek istememiştim. Lord Ashton’ın sizi takip ettiğini gördüm ve sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istedim.”

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadım. Robert’ın her şeyi duymuş olmasından dolayı oldukça suçluluk hissediyordum.

“Bu konuyu konuşmak ister misin?”

Ona şaşkın gözlerle baktım. “Başka bir adamın bana olan sevgisini yeniden ifade ettiğini anlatmamı dinleyecek misin?”

Sanki hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti. “Neden olmasın?”

Aniden, acaba daha önce onun sözlerini yanlış mı anlamış olabilirim diye endişelendim. Kendisini bir talip olarak ilan etmemiş miydi? Her neyse, bunu sormaya cesaret edemedim. “Birkaç sebep düşünebilirim. Ama hayır, sana adil olmayacak bir konuyu dinlemeye zorlayamam.”

“Mary,” dedi yarı gülümseyerek. “Otuz beş yaşındayım. Adil olma meselelerini umursama çağım çoktan geçti.” Yolun hemen yanındaki bir bankı işaret etti. “Hadi oturalım, o zaman bana her şeyi anlatabilirsin.”

Çok cazip bir teklifti. Aklım bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu, ancak ayaklarım bunu yapmaya meyilliydi. “Gerçekten de diğerlerine katılmalıyım. Aksi takdirde insanlar fısıldaşmaya başlayacaklar.”

“Fısıltıları umursama,” dedi gülümseyerek. “Başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var ki?”

Otururken hafifçe gülümsedim. “Görünüşe göre toplumun içinde pek uzun süre bulunmamışsınız.”

“Ve belli ki sen de bunun içinde çok uzun süredir bulunuyorsun.” Yanıma oturdu; omzu benimkine değiyordu. Önüne bakıyordu, ancak sesi alçaktı ve sadece bana hitap ediyordu. “Bir anlığına, başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü veya ne beklediğini umursamamaya çalış.” Onu bir süre inceledim. Acaba daha önce bir erkek, duygularımı önemsemiş miydi? Andrew mu?

Bakışlarımı ileriye çevirdim ve herkesin başlarının çitlerin üzerinde hareket ettiğini görebiliyordum. Hiç de gizli bir yerde değildik; ancak Robert’ın yanında oturmak sanki bir sığınak gibiydi. Ona baktığımda, o da gözlerini bana çevirdi.

Birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sol yanağının üstünde neden küçük bir yara izi olduğunu merak ettim. Gözlerinin çevresindeki ince çizgilerin gülümsemekten mi, yoksa kaş çatmaktan mı kaynaklandığını da merak ettim. Başkalarının yanındayken sürekli kaş çatıyormuş gibi görünüyordu; ancak benimle birlikteyken gülümsüyordu. Bunu çok beğendim. Ayrıca, bana gözlerimin içine bakmaktan çekinmemesini de beğendim. Bana baktığında, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi oluyordu.

Ama sonra o, “Bana Lord Ashton hakkında anlatın,” dedi. İçinde bulunduğumuz o mutlu atmosfer bir anda bozuldu.

Andrew ve onun o yalvaran mavi gözleri aklıma geldi. Ona ikinci bir şans verme fikrini düşünmek bile hatalı mıydı? Bir kadın, kendisine yalan söylemiş bir erkeğin sözlerine nasıl inanabilir ki? Duygularım çok karmaşıktı. Bunlardan kaçmak istiyordum.

İç çektim ve güllere baktım. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Başka bir şey hakkında konuşalım.”

Kısa bir duraklama oldu.

“Pekala. Ne hakkında konuşmalıyız?”

“Her şey,” dedim, biraz fazla hevesle.

Derin bir nefes aldı ve banka daha rahat bir şekilde yaslandı. “O zaman, geçen gün ampute edilmeyle ilgili çok ilginç bir hikaye duydum…” Gülmemek için kendimi zor tuttum; o da bana şen bir gülümsemeyle baktı. “Hayır mı? Peki, o zaman en sevdiğiniz çiçeğin hangisi olduğunu anlatın bana.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak düşünceli bir ses çıkardım. “Bir zamanlar burası görkemli kırmızı güllerle doluydu.” Önümüzdeki uzun saplı kırmızı güllerin bulunduğu çalılığı işaret ettim. “Ama şimdi o kadar çok gül alıyorum ki, artık onlardan bıktım.”

Bana baktı, alnında alaycı bir ifade vardı. “Bu kadar mı?”

Başımı salladım. “Odam neredeyse her gün bir sergi salonu gibi görünüyor. Bu çok saçma. Artık neredeyse hiç dans etmiyorum, yine de bana durmadan çiçekler gönderiyorlar.” Eğilip eteğimden bir tüyü aldım. “Biliyorum, şımarık ve nankör gibi görünüyorum. Ama gerçek şu ki, tüm bunlardan nefret ediyorum. Hiç kimse beni gerçek benliğimle görmüyor. Bazen düşünüyorum ki, yerime başka biri geçse bile, toplumun soylu erkekleri fark etmeyeceklerdir. Gül fidanları yine de gelmeye devam edecek.”

Aklım yine Andrew ve verdiği sözlerin üzerindeydi. O da bir zamanlar böyle bir beyefendiydi. Acaba şimdi beni görecek miydi? Uzun zamandır, sevdiğim adamın beni nasıl seveceğini hayal ediyordum. Şimdi o buradaydı ve bunu yapacağına dair söz veriyordu. Ama kalbim hâlâ şüphe içindeydi.

Sessizliğin farkına vardım ve Robert’a baktım.

Düşünceli bir ifadeyle beni süzüyordu; neredeyse dikkatle bakıyordu. “Mary,” dedi, nazikçe. Elini uzatarak kulağımın arkasındaki saçı hafifçe geri itti ve bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı.

“İşte oradasın!” Viyana’nın sesi ön taraftan duyuldu. Ben irkildim ve Robert’ın eli elimden kaydı.

Viyana, Lord Hatley’nin benimle birlikte olduğunu ilk kez fark etmiş gibi görünüyordu. Gözlerini kırptı ve dudakları hafifçe aralandı. “Ah, özür dilerim,” dedi. Sonra yarım daire şeklinde dönerek, bize bakmamaya çalıştı. “Lord Ashton, sizin beni gerektirdiğinizi söylemişti. Açıkçası, öyle değilmiş.”

Robert’ın çenesindeki bir kasın seğirdiğini fark ettim. O ayağa kalktı, ben de öyle yaptım. “Hayır, haklıydı, Bayan Loxley. Lady Mary’nin pikniğe dönerken sizin eşlik etmenize ihtiyacı var.” Onu terk etmek istemiyordum. Aslında, tüm gün boyunca Robert’ın yanında oturmak isterdim. Sesindeki o yeni gerginlik ise onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmek istememe neden oldu.

“Bana bir şey söylemek üzereydin, değil mi?” diye fısıldadım, biraz önce ne söylemek istediğine dair bir ipucu bulabilmek için yüzünü dikkatle inceleyerek.

Koluma hafifçe dokundu; neredeyse hiç hissedilmez bir dokunuştu bu. Yine de, tüm vücudumda, parmaklarıma kadar bir ürperti hissettim. “Umarım günün daha iyi geçer.” Ama aslında söylemek istediği bu değildi; bunu biliyordum. Bu kelimeler çok kibar ve sıradandı; az önceki o özlem dolu ifadeyle hiç uyuşmuyordu. Aynı ifadeyi, gözlerim onunkilerle buluştuğu her an hissediyordum.

Aramızdaki hava çok gergindi. Cevapsız sorular ve ifade edilmemiş duygular vardı. Kalbimde bazı fısıltılar duyuyordum, ancak bunlar o kadar hafifti ki anlaşılamazdı. Sonra yine Andrew’u düşündüm ve içim burkuldu. Onu düşünmek zorundaydım. Yıllar boyunca neler olmuş olabileceğini merak ettim; artık bunu öğrenmek zorundaydım.

Kalbim paramparça olmuş ve acı içindeydi; keşke onu sonsuza dek gizleyebilseydim. Ama bunu yeterince uzun süre yaptım; artık kalbimin kendi halinde atmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

“Günaydın, Lord Hatley.” Hızla eğildim ve Viyana’ya doğru yürümeye başladım. Andrew’u bulup ona istediği fırsatı vermeyi amaçlıyordum. Ancak Robert’ın sesi beni durdurdu.

“Mary,” dedi o. Ben de başımı çevirip ona tekrar baktım. “Sorumu hiç yanıtlamadın. En sevdiğin çiçek hangisi?”

Ona baktım ve aklımda bu sorunun cevabını aradım. Omuz silktim ve sonunda “Bilmiyorum,” dedim. Herkes uzun süredir bunun gül olduğunu varsayıyordu; bu yüzden ben de gerçekte neyi sevdiğimi hiç düşünmemiştim.

Kısa bir şekilde başını salladı. “Günaydın, hanımlar.”

Sonra dönüp piknik alanından, bahçelerden uzaklaştı.

Viyana bana yaklaştı ve kollarını benimkilerin etrafına doladı. “Bugün gerçekten ilginç bir gündü.”

OceanofPDF.com

12. BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda, her zamankinden daha güçlü bir şekilde dışarı çıkma isteği hissettim. Bu doğru değildi; ancak yine de Robert'la gün doğumunda karşılaşma fikri, içimi tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyordu. Andrew'a bir şans vermemeye karar vermiştim. Artık Robert'la yalnız olarak görüşmeyi ummak yanlıştı. Yine de, bu düşünceler için kendimi azarlasam da, yataktan kalkıp her zamankinden daha hızlı giyindim.

Yeni ördüğüm saçlarımı omzumun üzerine attım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının kolunu çevirdim ve kapıyı sessizce açtım. Ancak dışarı adım atmadan önce gözüme bir şey çarptı. Ayaklarımın dibinde renkli bir şey vardı. Aşağıya baktım ve donakaldım.

Kapımın önünde, mor, pembe, sarı ve beyaz renklerinde, her biri birbirinden birkaç santimetre uzaklıkta olan dört adet tek saplı çiçek vardı. Ayrıca orada katlanmış bir not da bulunuyordu. Başımı dışarı çıkarıp koridorda etrafa baktım, ancak kimseyi göremedim. Çiçekleri ve notu almak için diz çöktüm; kimin bıraktığını bilmek için notu okumama gerek yoktu.

Çiçekleri yatağımın üzerine serptim ve notu da alıp pencere kenarına oturdum. Pencereden dışarıya, bahçeye ve dün sabah gördüğüm küçük köprüye baktım. Hava hâlâ gece ile gündüz arasındaki o gri renkteydi. Dizlerimi göğsüme çektim ve kağıdı açtım. Bu hareket, sabahın sessizliği içinde oldukça yüksek bir ses çıkardı.

Parmaklarımı kağıt üzerindeki kelimelerin üzerinde gezdirdim.

Bunlardan birini nasıl buluruz?

İmzalanmamıştı ve zaten imzalanmasına da gerek yoktu. Bunlar Robert'tan geliyordu.

O sabah yürüyüşe çıkmadım. Bunun yerine odamda kaldım, renkli çiçeklere tek tek baktım ve onlara hak ettikleri ilgiyi gösterdim. Ta ki güneş nihayet geceyi yarıp çıkana ve kapım çalıncaya kadar. Omuzlarım seğirdi ve son bir saatdir sürekli okuduğum notu bir kenara bıraktım.

"İçeri gelin," dedim. Yüzümdeki dağınık saçları düzelttim ve ayaklarımı pencere kenarındaki koltuktan yere indirdim.

"Günaydın," dedi Vienna. Odamın içine tam olarak girmeden önce başını içeri uzattı ve ellerindeki büyük kırmızı gül buketini gösterdi.

Gözlerim, onun şüpheci gülümsemesinden, kollarının arasından fışkıran onlarca koyu kırmızı çiçeğe kaydı. "Andrew'dan," dedi. Sesi, bir ifade olmaktan ziyade bir özür gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve nefesi içimde tuttum. Andrew'un bunu bilmesi mümkün değildi. Nefesi bıraktım ve Viyana'dan gelen çiçekleri aldım. "Güllerden hoşlanmadığımı nasıl bilebilirdi ki?" diye düşündüm. Çiçekleri komodinin üzerine koyarken içimde bir savunma duygusu belirdi. Viyana'nın, Andrew'a bir şans daha verme kararımı onaylamayacağını biliyordum. "Şans" kelimesi oldukça uygun bir terimdi; çünkü Andrew ilk seferinde neredeyse beni öldürmüştü.

Viyana beni dikkatle süzdü. "Tabii ki. Son dört buçuk yıldır orada olmadığı için, bunu bilemezdi."

"Aynen öyle." Onun mantığımı anlamış olmasına şaşırdım ve minnettar oldum. Belki de sonuçta hiçbir savunma yapmama gerek kalmayacaktı.

"Gitti," dedi keskin bir sesle. "Hiçbir haber yok. Ne mektup, ne de sağlığın veya durumun hakkında herhangi bir soru. Eğer ben senin yerinde olsaydım, Mary, Andrew'a uçurumdan atlamasını söylerdim."

Donup kaldım. "Amcasıyla birlikte Batı Hint Adaları'nda çalışmak için oraya gitti. Sadece komşu ilçeye taşınmış olması gibi bir durum değil bu. Ve onunla hiçbir şekilde iletişim kurmamak konusunda…" Ona bir bakış attım, sonra tekrar gözlerimi kaçırdım. Söyleyeceklerimin doğru olmadığını biliyordum. "Onunla bir daha asla konuşmak istemediğimi açıkça belirten

kişi bendim.” Tabii eğer bana bunu açıkça belirtme fırsatı verseydi… Ama skandalın ortaya çıktığı ertesi gün o şehri terk etti. Beni dedikodularla ve bu durumu düzeltme işleriyle baş başa bıraktı. Tüm o servet avcıları ve kötü niyetli insanlarla yüzleşmek zorunda kaldım.

Ona bir şans daha vermek delilik miydi?

Viyana’nın sesi anılarımın arasından yükseldi. Bana yaklaştıkça sesi daha da yumuşak ve tatlı hale geliyordu. “Orada olduğumu unutuyorsun. Mary, onun kalbini nasıl kırdığını biliyorum. Aynı şekilde, her şeyi nasıl terk ettiğini de biliyorum. Sanırım onun bunu tekrar yapmasına göz yumamam.”

Gözlerimden yaşlar aktı, ancak onların akmasına izin vermedim. Gözlerimi sıkıca kırpıştırdım. “O, değiştiğini söylüyor.” Titreyen bir sesle konuştum. “Ve ona inanmak istiyorum.” Vienna’nın bakışlarına karşılık verdim ve omuz silktim. “Bunu yapmak zorundayım, Vienna. Anlamadığını biliyorum, ama bilmek zorundayım.”

Hafifçe başını salladı; katılmadığı bir durumu kabullenmişti. “Peki o zaman.” Zayıf bir gülümsemeyle parmaklarımı sıktı. “Bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Hadi kahvaltıya inelim mi?”

İç çektim ve onun zayıf gülümsemesini taklit ettim; aramızdaki bu garip durumdan bir an önce kurtulmak istiyordum. “Evet, ama önce saçımla ilgilenir misin? Bu örgü, böyle bir ortam için uygun değil.”

“Elbette.”

Aynanın önüne oturdum ve örgümü çözmeye başladım. Vienna arkamda durdu. Aynadan, onun gözlerinin pencere kenarındaki küçük çiçek demetine takıldığını gördüm. Yüz ifadesi yumuşadı ve bana baktı; gözlerinde sorular vardı. “Çok güzeller.”

Onlara baktığımda, Robert’ı düşündüğümde her zaman hissettiğim o duyguyu yine hissettim. “Evet… öyleler.”

Keşke Andrew bir daha asla geri gelmeseydi.

Ama o öyle yapmıştı. Ve kalbim, ona bir şans daha vermemi istiyordu.

OceanofPDF.com

13. BÖLÜM

Öğleden sonra güzel bir güneş ışığı ve serin bir esinti vardı. Charlotte, herkesi dışarıya çağırarak çimler üzerinde oyun oynamalarını sağladı. Ben ise yatak odama geri dönüp, parti bitene kadar yorganın altında saklanmak istedim. Vienna bana "Sen çok duygusalsın," dedi. Ben de olgun bir şekilde, "Hayır, asıl duygusal olan sensin," diye yanıtladım.

Robert'ın kapımın önüne bıraktığı hediyeyi gördükten sonra, düzgün düşünemiyordum. Onu aklımdan çıkarmak istesem de bunu başaramıyordum. Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyordum. Pencereden dışarı baktığımda, onun yürüdüğünü görmeyi umuyordum. Aklımda onun sözleri yankılandıkça gülümsüyordum. Bir odaya girdiğimde de gözlerim hemen onu arıyordu… Tıpkı şu an yaptığım gibi, çimenlerin üzerine adım attığımda da.

Kendime, ona doğru çeken şeyin sadece bir tür çekim gücü olduğunu, bunun dışında bir anlamı olmadığını söylemeye çalıştım. Andrew, kalbimin her zaman arzuladığı kişiydi. Andrew, beni seveceğini söyleyen kişiydi. Robert ise hiçbir zaman gerçek anlamda duygularını ifade etmemişti.

Yine de, bence onun bunu yapmasına gerek yoktu. Robert, sözlerle değil, eylemlerle hareket eden bir adamdı.

"Andrew," dedi Andrew. Bu sözler üzerine biraz irkildim. "Çok güzelsin." Nereden çıkmıştı böyle? Acaba baştan beri orada mı duruyordu?

"Merhaba, Andrew," dedim usulca, böylece diğer insanlar aramızdaki samimiyeti duymasınlar. Elini tutup dudaklarına götürdü; bu hareket, beni Londra'daki ilk günlerime geri götürdü. O zamanlar Lord Ashton ile tanışmıştım. Şehrin en yakışıklı ve çekici bekar adamı tarafından seçilmiş

olmanın verdiği heyecanı, ve onun bana ilk kez aşkını itiraf ettiğinde kalbimde beliren umutları hatırladım.

Ancak artık o, okuldan yeni çıkmış genç kız değildim. Andrew'ın parlak mavi gözlerine baktığımda, onun ilgisi karşısında hissettiğim o heyecanın izlerini aradım; ancak hiçbir şey bulamadım. Aksine, onun elimi öpmesi, elimi çekme ihtiyacını uyandırdı. Bu durumun sebebi, yıllar sonra tekrar birbirimizle yakınlaşmaya çalışmamızdan kaynaklanıyordu herhalde. Bu durum sonsuza dek böyle devam etmeyecekti.

Yine de elimi onun elinden çektim ve o da kaşlarını çattı.

Neyse ki, yorum yapmaya fırsatı olmadı. Charlotte'un sesi havada yankılandı: "Mary! Vienna! İşte buradasınız." Yanımıza koştu; yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Bu harika değil mi?" Biraz nefes nefese kalmıştı ve aşırı büyük olan şapkası yüzünü daha da küçük gösteriyordu. Bu durum, onu bir barones gibi değil, tıpkı kuzenlerini toplayıp oyun oynayan bir çocuk gibi gösteriyordu. Çok sevimliydi.

Charlotte bizi Andrew'dan uzaklaştırdı; bunun kasıtlı bir hareket olduğundan emindim. Bizi, çay ve sandviçlerin bulunduğu güzel bir beyaz masaın yanına götürdü. Lord ve Lady Fremont zaten orada oturuyor ve çay içiyorlardı. Ancak Lord Fremont ayağa kalkarak bizi selamladı.

"Ne harika bir fikir, Charlotte. Kriket oynayacak mıyız?" dedim. Göz ucuyla, kriket sahasına baktım. Wicket'in birkaç adım ötesinde Robert'u gördüm; bana özel olarak sakladığı o gülümsemeyle beni izliyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ondan başka tarafa baktım. Şu an bununla başa çıkamazdım.

"Evet, bence bu, alışılmadık tarzdaki partimiz için tam da uygun bir aktivite olur," dedi. Son kısmını o kadar alçak sesle söyledi ki sadece ben duyabildim. Ona minnettarlığımı ifade etmek için gülümsedim. "Tabii ki, oyuncu sayılarımız uyuşmadığı için bu tam anlamıyla bir kriket maçı olmayacak. Ama yine de eğlenceli olacak," dedi.

Çevremde, Robert'ın bir taraftan bana doğru geldiğini, Andrew ve Bay Riverwood'un ise diğer taraftan geldiğini görebiliyordum. Başım ağrıyor diyerek odama çekilmek için artık çok mu geçti? Eğer bu sayede sorunlarımdan kaçınabilseydim, "puding kalpli" olmak o kadar da kötü bir şey gibi gelmiyordu.

Giderek artan bir gerginlik hissediyordum. Dikkatimi Lady Fremont'a çevirdim ve sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Peki, hanımefendi, son günlerde bowling oyununuz nasıl gidiyor?"

Lady Fremont kıkırdadı; kırışık yanakları neşeyle titriyordu. “Korkarım böyle bir şey mümkün değil. Ama siz gençler, keyfinizi sürmeye devam edin. Lord Fremont ile ben de sizin skorlarınızı tutacağız.”

“Mükemmel,” dedim ona gizemli bir bakış atarak. “O zaman belki de skoru benim takımımın lehine çevirmenin bir yolunu bulabilirsin?” diye göz kırptım.

“Yalan söylemeye çalışmıyorsunuz, değil mi, Lady Mary?” Robert’ın sesi kulağımda yankılandı. Aniden tüm vücudum kızarmıştı.

Andrew önce konuşunca, ben de cevap vermek üzere ağzımı açtım. Andrew, benim diğer yanımda duruyordu ve tıpkı Robert’ın yaptığı gibi bana saygılı bir şekilde hitap etmeye bile tenezzül etmedi. “Mary asla aldatmaz,” dedi. Sonra da bana o inanılmaz derecede çekici gülümsemesini sundu.

Bugün yine çocuksu bir hali vardı. İçinde heyecan ve neşe vardı. Andrew’ın insanları kendine çeken bir havası vardı; insanları onunla birlikte heyecanlanmaya ve enerjik hissetmeye sevk ederdi. Ama şimdi, yaşadığım her şeyden sonra, onun davranışları beni endişelendiriyordu. Andrew hakkında bildiğim her şeyi göz önünde bulundurduğumda, onun çekici kişiliğini pervasızca bir davranış olarak görmemek zordu. Belki de ona bu kadar kolay boyun eğmekle hata yapmışımdır?

Yoksa yargılarım adil değil miydi? Sonuçta insanlar değişebilir.

Andrew’a gülümsedim, ancak bu gülümseme zoraki gibi geldi. “‘Asla’ kelimesi biraz aşırı olur. Üstelik siz uzun süredir burada değilsiniz, Lord Ashton.” Resmi hitabım karşısında kaşları çatıldı. “Belki de benimle ilgili birçok şeyin değiştiğini fark edersiniz.”

Çekici gülümsemesini tekrar kazandı. “Eminim ki haklısınız. İkimiz de değiştik; neyse ki ben en çok değişen kişiyim. Ama en azından hâlâ güllerin sizin en sevdiğiniz çiçekler olduğunu biliyorum.” Göz kırptı. “Bu sabah çiçeklerimi aldınız mı?”

Yüzüm yanıyordu ve Robert’ın varlığını her zamankinden daha fazla hissediyordum. Aklımda Robert’ın sade, zarif tarzı ile Andrew’ın gösterişli tarzının zıt görüntüleri beliriyordu. Bu karşılaştırma oldukça anlamlı geliyordu.

Robert’a hızlıca bir bakış attım, sonra tekrar Andrew’a baktım. Acaba ona aramızdaki konuşmayı anlatacak mıydı? Yani, gül kokularından nasıl nefret ettiğimi… Bu, dünyadaki hiçbir erkeğin bilmediği bir şeydi. İşte bu, Andrew üzerinde bu bilgiyle baskı kurmak için mükemmel bir fırsattı.

Ancak Lord Hatley sadece eğildi; gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Sonra da “Özür dilerim,” dedi.

Onun Lord Stanton’a doğru yürüdüğünü izledim. Sonra gergin gülümsememi yavaşça Andrew’a çevirdim. “Evet, onları gönderdiğiniz için çok naziksiniz.” İşte bu, Andrew’a çiçeklerle ilgili gerçek duygularımı anlatmak için mükemmel bir an olurdu. Robert’a kolayca anlatabildiğim o gerçeği onunla da paylaşabilirdim. Ama yapmadım… Yapamadım. Bir şekilde, bu yanlış gibi geldi.

Robert’a tekrar baktım. Lord Stanton’ın ona söylediklerine başını sallayarak onaylıyordu. O koyu kaşları her zamanki gibi çatılmıştı. İçimde, onu kaçırıp tüm gününü onunla baş başa geçirmek istediğim düşüncesi belirdi. Onun mizah anlayışını çok beğeniyordum. Onu tanıdıkça bu özelliği daha da belirgin hale geliyordu. Başkalarına karşı oldukça ciddi bir tavır sergiliyordu; ancak bunun gerçek Robert olmadığını anlamaya başlamıştım.

“Andrew, ‘Görünüşe göre Lord Hatley, sizin için iyi bir dost haline gelmiş,’ dedi. Beni düşüncelerimden çıkararak bakışlarımın yönünü takip etti.”

Hızla aşağıya baktım ve eteğimi düzelttim. “Evet, o gerçekten çok iyi kalpli bir adam.”

“Anladığım kadarıyla, bu unvana yeni sahip oldu.” Başımı salladım, neden bu konuyu gündeme getirdiğini merak ediyordum. “Ayrıca, bence bizden oldukça daha yaşlı.”

“Evet,” diye yavaşça ve tereddütle yanıtladım. “Sanırım öyledir.”

Düşünceli bir şekilde ses çıkardı ve atletik görünümlü kollarını birbirinin üzerine koydu. “Itiraf etmeliyim ki, onun yaşında ve konumundaki bir adamın hâlâ bekar olması tuhaf geliyor. Acaba geçmişinde ne tür sırlar vardır diye merak ediyorum.” O zaman onun niyetleri artık anlaşılır hale geldi.

Bir an için Andrew’a baktım; onun suçlamalarına ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. O ise omuz silkti ve kollarını çözdü; yine o neşeli tavırlarına döndü. “Ama Lord Hatley’nin işleri bizim için pek önemli değil, değil mi?” “Biz…” Bu kelime, ne kadar istesem de pek uygun gelmedi. Tüm şüphelerim giderek artıyordu ve artık bunları dile getirme zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldım. “Andrew—”

“Hadi, Mary,” dedi gülümseyerek ve elimi tutarak beni tarlaya doğru yönlendirirken. “Hadi, oyunu başlatalım.”

İç çekerek onun peşinden gittim.

OceanofPDF.com

14. BÖLÜM

Sopamı sıkıca tutuyor ve Andrew'a bakıyordum, onun topunu bekliyordum. O ise flört edercesine gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. Son bir saatdir kriket oynuyorduk ve henüz tek bir vuruş bile yapamamıştım. Düşüncelerim dağınıktı ve onları şu ana getiremiyordum.

Güneş çok yakıcıydı ve parlak ışığından dolayı gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Takımları kadınlar ve erkekler olarak ayırmaya karar verdik. Tabii bu pek adil değildi; çünkü biz şapka ve elbiselerimizle oynamak zorundaydık, oysa erkekler ceketlerini çıkarmış ve kollarını sıvamışlardı. En azından bu sayede, her ikisi de beni çıldırtan o erkeklerle konuşmak zorunda kalmadım.

"Pekala, Mary," dedi Vienna, sahanın diğer ucundan. "Sanırım sadece bir milyon kadar gerideyiz. Lütfen bu topa vurmayı deneyin ki nihayet gol atabilelim."

Gözlerimi kısarak gülümsedim. "Tüm bu süre boyunca ona vurmaya çalıştığımın farkındasın, değil mi?"

Gülümsedi. "Gerçekten mi? Öyle görünmüyor."

Andrew güldü. "Bu kadar çekici olmam onun suçu değil. Böylesine çekici bir erkeğe bakmak zorunda kaldığında dikkatini toplamak neredeyse imkansız."

Andrew'ın şakasına gülümseyerek karşılık verdim; ancak asıl dikkatimi dağıtan şey başkaydı. Robert, sahanın kenarında duruyordu. Tüm dikkati bendeydi ve sanki öğleden sonra boyunca bana bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi hissettim. Aramızda açıklayamadığım, ancak artık görmezden gelemeyeceğim bir bağ vardı. Andrew'a aşık olduğum

zamanlarda bile, Robert ile hissettiğim bu kadar güçlü bir bağ hissetmemiştim.

Göz ucuyla bir hareket fark ettim ve Andrew'un topu fırlattığını anladım. Düşünmeye fazla vaktim olmadan sopamı salladım ve topun sopama çarptığını hissettim. Oldukça güçlü bir vuruştu; sanıldığından daha fazla kuvvetle yapılmıştı. Top havada düz bir çizgi boyunca ilerledi. Görünüşe göre Andrew, benim topa vuracağımı hiç beklemiyordu; çünkü top onun yüzüne çarptı.

Nefesim kesildi ve sopayı yere bıraktım. Hemen Andrew'un yanına koştum. Andrew sağ gözünü kapamış ve havaya küfürler savuruyordu.

"Andrew!" diye bağırdım ona doğru koşarken. "Çok özür dilerim! İyi misin?" Onun önünde durdum ve endişeyle onu izledim; o hâlâ gözünü tutarak daireler çiziyordu.

Herkes Andrew'nun etrafında koşuşturuyordu, ancak onu hareketsiz bırakan ilk kişi Robert oldu. "Bir bakayım," dedi ciddi bir şekilde. Ancak dudaklarının hafifçe titrediğini fark ettim.

Andrew isteksizce elini çekti; gözünde kızarmış ve şişmiş bir bölge vardı. Acı çektiği belliydi ve bunun sebebinin ben olduğumu düşününce kendimi çok kötü hissettim. Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Aferin, Mary… Bu sefer isabet ettin." Sözleri hem sinir bozucu hem de alaycı bir tondaydı.

Utancından yüzüm kızardı. "Çok özür dilerim, Andrew. Ne yapabilirim ki?"

Bana baktı, endişemi fark etmiş gibi göründü ve sonra iç çekti. "Hiçbir şey değil. Bu senin suçun değil. O lanet olası şeyi yakalamalıydım." Yine bana gülümsedi, ancak tüm o çekicilik kaybolmuştu. Gerçek Andrew'u gördüğüm hissine kapıldım. Çok solgun görünüyordu.

"Hadi gelin," dedi Bay Riverwood. Andrew'un omzuna elini koyarak onu eve doğru yönlendirdi. "Hadi içeri girelim; hizmetçiden gözünüze koymak için bir şeyler getirmesini isteyeceğim."

Onun gittiğini izlerken, midemde belirsiz bir sıkıntı hissettim.

"Belki de şimdi çay içmek için uygun bir zaman'dır," dedi Charlotte, bana acıyan bir bakış atarak. Herkes çay masasına doğru gitti, ancak ben hareket edemedim. Andrew'un eve girdiğini gördüm ve tarif edemeyeceğim bir duyguyla dolup taştım.

Birkaç saniye sonra, omzumun yanında bir dokunuş hissettim. Başımı kaldırıp Robert'ın çikolata rengi gözlerine baktım ve tüm o güçlü, sıcak

duyguları hissetmeye izin verdim. “O iyi olacak, Mary,” dedi Robert. Görünüşe göre, Andrew’a doğru bakmamın sebebinin bir tür özlem veya pişmanlık olduğunu sanıyordu. “Sanırım hayatında en az bir kez gözü morarmamış hiçbir erkek yoktur.”

“Neden hâlâ evlenmediniz?” diye sordum. Bu ani sorum ikimizi de şaşırttı.

Kaşları çatılmıştı ve sadece birkaç adım ötedeki misafirlerin bulunduğu yere bakıyordu. Acaba sorum çok kişisel miydi? Yine de bilmem gerekiyordu. Andrew’un sorusu, Robert’ın karakteri konusunda zihnimde herhangi bir şüphe uyandırmamıştı. Asıl mesele, farkında olduğum bir şeydi. Tıpkı oyma işlemi sırasında tahtanın şekillenmesi gibi, duygularım da şekillenmeye başlamıştı.

Gülümsedi, gözlerinde bir şefkat vardı. “Aşk dışında hiçbir sebepten dolayı evlenmek istemedim. Ailem birbirlerini çok seviyorlardı. Onların son günlerine kadar birlikte mutlu olduklarını görmek, bana da onlar gibi bir ilişki için beklemeyi ve umut etmeyi öğretti.”

Onun sözleriyle birlikte, tüm şüphelerim ortadan kalktı. Her şey çok açık hale geldi ve daha önce bunları fark edememiş olmak için kendimi aptal hissettim. Ne sormak istediğimi kararlaştırdığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dudaklarımı büzdüm ve yukarıya baktım. “Peki… henüz bulabildiniz mi?”

Onun cevabını beklerken, aramızdaki hava adeta elektrik yüklü gibiydi. Ağzının bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı ve o, elimin üzerine baktı. Elini uzatarak parmaklarını nazikçe benimkilerle dokundurdu. Kalbim hızla atıyordu ve onun dokunuşu beni oldukça heyecanlandırdı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve “Sen de mi?” diye sordu.

Gerçek, aramızda parlıyordu; çok güzeldi. Onu yakalamak istedim, ancak Lord Stanton’un “Hatley, gel de Fremont ile aramzdaki tartışmayı çöz,” diye bağırmasıyla bu büyü bozuldu.

İç çektim ve o da elimi bıraktı, ancak gözlerini benden ayırmadı. Ağzında hâlâ o yarı gülümseme vardı; sadece bana yönelik olan o gülümseme… Koluyla beni kendine doğru çekti. “Şu anda Stanton ile konuşmak istemiyorum. Ama yine de onlara katılmalıyız.”

Hafifçe gülümsedim ve onun kolunu tuttum.

Duygularımı ifade etme fırsatımın olmaması iyi oldu. Öncelikle konuşmam gereken başka bir kişi vardı.

OceanofPDF.com

15. BÖLÜM

“Aman Tanrım, tüm dostluğumuz boyunca senin bu kadar hızlı giyindiğini hiç görmedim!” diye güldü Vienna, yatağımda otururken.

Küpelerimle uğraşmaya devam ederken ona alaycı bir gülümseme attım. “Korkarım berbat bir haldeyim, ama onu bulmam gerekiyor.”

“Peki, o kişi kim olabilir?” diye sordu.

Dik durdum ve aynada kendimi inceledim. Ellerimle elbisemin kısmını düzelttim, kırışıklıkları gidermeye çalıştım. “Andrew.”

Oda sessizleşti ve dönüp baktığımda, kaşlarını çatmış olan Vienna’yi gördüm. “Andrew?” diye sordu.

Gülümsedim. “Bu kadar umutsuz görünme. Andrew’u bulup ona, aramızda hiçbir gelecek olmadığını söylemem gerekiyor.”

Dik bir şekilde oturdu ve yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten öyle. Bugün fark ettim ki, aslında umduğum şey onun sevgisi değil, kendimin değerli olduğunu bilmektir. İçimde, bir insanın sevilmeyi hak etmesi için sahip olduğu niteliklerin değil, kendisi olduğu için sevilmeyi hak etmesi gerektiğini düşünen bir ses vardı. Bugün, yanlışlıkla Andrew’un gözüne topla vurduğumda, yine onun gözlerinde reddedilme duygusunu gördüm. Ama bu sefer…” Duraksadım, duygularımı ifade etmek için doğru kelimeleri aradım. “Artık acı hissetmiyorum. Andrew yıllar önce kalbimi kırdığından beri büyüdüm. Artık bana ‘değerliyim’ demesine ihtiyacım yok.”

Yatağın yanındaki komodinin üzerindeki vazoda bulunan pembe, beyaz, mor ve sarı çiçeklere baktım. “Ayrıca, kendimin değerini anlayan başka birini bulmuş olmam da güzel bir şey; bunu kanıtlamama gerek kalmıyor.”

Viyana gülümserken gözleri yaşlarla doldu. “Senin adına çok mutluyum, Mary. Lord Hatley’e haber verecek misin?”

“Evet, Andrew’u bulduktan hemen sonra,” dedim, omuzlarıma bir şal attım ve kapıya doğru yürüdüm.

“İyi şanslar!” diye bağırdı Vienna arkamdan.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladım, aklımda ona söylemem gereken her şeyi tekrarlıyordum. İçimden, korkakça bir davranış sergileyip mektubu onun kapısının altına bırakmayı düşündüm; ancak bu ona karşı adil olmazdı. Sonuçta, piknik sırasında bana olan tüm duygularını bana ifade etmişti.

Ayaklarım zemin kattaydı ve Andrew’un izlerini aramaya başladım. Merdivenlerin arkasına ve ortak kullanım alanlarına giden koridorlarda yürümeye başladım. Tam o sırada Bay Riverwood’u gördüm. Onunla yalnız kalmak istemiyordum, ancak Andrew’un nerede olduğunu bilen kişi muhtemelen oydu.

Müzik odasından uzaklaşıyordu; benim yanımdan geçmeden önce eğilerek selam verdi. “İyi günler, Lady Mary,” dedi yüksek sesle. Bu ses beni biraz şaşırttı. “Birini mi arıyorsunuz?”

“Evet, aslında öyle. Lord Ashton ile konuşmak istiyordum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Bay Riverwood tuhaf bir şekilde göz kırptı ve sesinde tereddüt hissediliyordu. “Eh… evet, sanırım müzik odasında.” dedi.

“Mükemmel. Teşekkür ederim,” dedim ve hızla eğilerek selam verdim. Onun yanından bir an önce ayrılmak istiyordum. Sonra Bay Riverwood’un yanından geçerek müzik odasına doğru yürüdüm.

“Sanırım rahatsız edilmek istemiyor, hanımefendi!” diye bana yanıtladı.

Elini havada sallayarak, “Sadece bir dakika içinde dönerim,” dedim.

Müzik odasının kapısını iterek açtım ve hemen odanın köşesinde iki kişinin hareket ettiğini gördüm. Ancak hareketleri yeterince hızlı değildi. Andrew ve hizmetçi kız birbirlerinden ayrıldılar; her ikisinin yüzünde de suçlu ifadeler vardı.

“Mary!” dedi Andrew, endişeli bir şekilde hizmetçiye baktı. Hizmetçi ona reverans yapmış ve ardından odadan hızla çıkmıştı. “Durum göründüğü gibi değil.”

Hizmetçinin az önce içinden çıktığı kapıya baktım. Andrew bana doğru adım attı, ancak ben elimi kaldırarak onu durdurdum. “Söyle bana, Andrew,” dedim sonunda ona tekrar bakarak. “Genç hizmetçilere

yaklaşmak, bana anlattığın bu yeni yaşam tarzının bir parçası mı? Çünkü bana pek de yeni bir şey gibi gelmiyor.”

Gözleri savunma amaçlı daraldı. “İnanın bana, ona hiçbir şekilde baskı yapmadım. O, tamamen gönüllü olarak katılıyordu.”

Yüzümü buruşturdum ve tekrar elimi kaldırdım. “Yeter artık, Andrew. Sana sadece birbirimize uygun olmadığımızı söylemek için geldim.” Kapıya doğru işaret ettim. “Bu durum, kararımı daha da kolaylaştırdı.”

“Mary,” dedi ve bana doğru bir adım daha attı. Ancak benim öfkeli bakışlarımı fark edince durdu. “Biliyorum, bu durum kötü görünüyor, ama aslında hiçbir anlamı yoktu.” Sözleri hızlı ve yalvarır gibiydi. “O, gözümle ilgili sorunlarımda bana yardım etmişti. Bir şeyler böyle gelişti… Ama daha fazlası yok, yemin ederim. Buraya ilk başta sadece senin için geldim.” Sözleri bitarafından gözleri fal taşı gibi açıldı.

Alaycı bir kahkaha attım. “Burada olacağımı hiç bilmediğini söylemiştin.”

“Elbette biliyordu,” dedi arkamdan gelen yeni bir ses. Başımı çevirdiğimde, Bay Riverwood’un kapının eşiğinde durduğunu gördüm. “Biliyordu, çünkü onu ben davet ettim. Stanton aracılığıyla sizin de orada olacağınızı öğrendim. Ayrıca, sizin ve Ashton’ın birkaç yıl önce nişanlandığınızı da hatırlıyorum.”

“Ama neden?” Bunu dostane bir endişe sonucu yapıldığını düşünemiyordum.

Gülümsedi, biraz da mahcup bir şekilde. O anda, ilk gecede yaptığımız konuşmayı hatırladım.

“İş fikriniz…” dedim, artık her şey yerli yerine oturmuştu. Bir kez daha kıkırdadım ve Andrew’a baktım. “Başlangıç masraflarınız için benim çeyizimi kullanmayı mı düşünüyordunuz, değil mi?”

Andrew tamamen hareketsiz duruyordu, dudakları birbirine yapışmıştı. Ben başımı sallayıp gülümsedim; hissetmem gereken acıyı hiç hissetmiyordum. Aksine, bu durumdan dolayı içimde bir hafiflik hissediyordum. “Ah, Andrew. Gerçekten mi? Londra’da hedef alabileceğin başka zengin kadınlar yok mu?” Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

Andrew tekrar konuşmaya başladığı sırada, Bay Riverwood yolundan çekildi. “Bu kadar mı? Artık bu konuyu konuşmaya devam etmeyecek misiniz? Hadi, Mary. Eminim ki birbirimizi anlayabiliriz. Zaten siz de giderek daha yaşlanıyorsunuz…”

“Durun,” dedim sert bir şekilde, arkama bile bakmadan. “Yeterince hakaret ettiniz bana. Dürüst olmak gerekirse, sizinle konuşmaktan bıktım artık. Hoşça kalın, Lord Ashton. İyi günler dilerim.” Kapıdan çıkarken, yıllardır hissetmediğim kadar memnun hissediyordum kendimi.

Köşeyi döndüğümde bir uşak gördüm. “Affedersiniz. Lord Hatley’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Uşak başını salladı. “Evet, hanımefendi. Çeyrek saat önce arabasıyla ayrıldı.”

OceanofPDF.com

16. BÖLÜM

“Arabasında mı kaldı yani?” diye sordum uşağa. Umutsuzluk içindeydim. Orada durup onun cevabını beklerken geçen her saniyeyi hissediyordum. “Sadece bir gezintiye mi çıktı?”

“Hayır, hanımefendi. Bavulları onunlaydı. Anladığım kadarıyla o geri dönmeyecek.”

Yenik bir şekilde derin bir nefes verdim ve boynumun arkasını ovuşturdum. O gitmişti… Hatta veda bile etmemişti. Acaba Andrew ile olan ilişkim sayesinde onun kalbini kazanabileceğimi mi düşünmüştü? Karnımda korku hissettim. O gitti ve ben ona nasıl hissettiğimi söyleme fırsatı bile bulamadım.

“Hanımefendi, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu uşak. Böylece dikkatim tekrar, orada hiçbir şey yapmadan durduğum gerçeğine çevrildi.

İşte o anda aklıma bir fikir geldi.

“Evet,” dedim. Göğsümde yeni bir heves belirmişti. Omuzlarımı dikleştirip uşağa baktım. “Ahırlardaki en hızlı atı hazırlayabilir misiniz?” Bir an için bana baktı; açıkça emirlerimi yerine getirmekte tereddüt ediyordu. Sonra annem gibi dik durdum ve içimdeki asilzade ruhu harekete geçirdim. “Lütfen, hemen yapın.”

Sessizce başını salladı ve hemen ahırlara doğru koştu. At bir anda hazır hale getirildi; ben de binicilik kıyafetlerimi giymeye bile üşendim. Robert ayrılıyordu ve onu yakalamam gerekiyordu.

“Lord Hatley’nin arabasının hangi yöne gittiğini gördünüz mü?” diye sordum, benim o güzel siyah atın sırtına binmeme yardım eden uşağa.

“Turnpike yolunu kuzeye doğru takip edin, hanımefendi. Sizinle birlikte geleceğim,” dedi ve başka bir ata atladı.

Yola çıkmadan önce ona teşekkür ettim. Yolculuğun başlarında mideim gerginlikten kasılıyordu. Yaptığım şey – at sırtında bir adamın peşinden koşmak – oldukça pervasızca ve hiç de hanımefendiye yakışır bir davranış değildi. Ama bunu yapmaktan keyif alıyordum. Ana yola doğru ilerlerken ve atımı hızlandırırken kendimi özgür ve cesur hissediyordum. Uzun bir süre yol aldıktan sonra nihayet Robert’ın arabasını gördük.

Damada, onun önüne geçmemde yardım etmesi için işaret ettim. Tek umudum, arabacının bizi haydut sanıp hemen vurmamasıydı. Atımı arabaya yaklaştırdım ve ardından da tekerleklerin yanına getirdim.

“Durun!” diye bağırdım. Ama aslında bunun gerekli olmadığı belliydi; çünkü arabacı, bir kadının kendisine doğru koştuğunu görünce şaşırmış ve atlarını yavaşlatmaya başlamıştı. Ben de atımı arabadan birkaç adım geride durdurdum. Sonunda omuzlarımı bıraktım ve akciğerlerim havayla doldu.

Henüz tam olarak durmadan önce, Robert atından indi ve bana doğru yürümeye başladı. Ben de atımdan indim; göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Ona doğru koştum.

“Gitme,” dedim, nefes nefese kalarak. Tam o sırada o, kollarını belime dolayıp beni sıkıca kendisine çekti. Derin bir nefes aldım; o da beni daha da sıkı kucakladı. Gözlerimin içine neredeyse bastırılamaz bir tutkuyla baktı. Sonra eğilip beni öptü.

İlk karşılaştığımız gece, balo salonunda onun bakışlarından hissettiğim tüm o tutkuyla beni öptü. Beni parmak uçlarıma kaldırıp daha da derinlemesine öpmeye başladığında, kalbinin göğsüme vurduğunu hissedebiliyordum. Neredeyse bayılacak gibi oldum. Vienna haklıydı; o gerçekten harika bir öpücüştü.

“Benimle gel,” dedi sonunda, öpücüğü sonlandırırken dudaklarımın üzerine fısıldayarak.

Küçük, memnun bir kahkaha attım ve kollarımı onun boynuna doladım. Robert’la her yere giderim. “Nereye gidiyoruz?”

“Dalton Park.”

Gözlerimi kırptım ve yüzünü net bir şekilde görebilmek için biraz daha geri çekildim. “Dalton Park mı?” diye sordum, acaba doğru duyup duymadığımı merak ederek.

Gülümsedi ve beni hafifçe öptü. “Evet. Tam da sen beni geçmeden önce oraya gidiyordum.”

“Ama… neden?” Kafam allak bullak olmuştu ve duyduğum bu harika şeyleri anlamakta zorlanıyordum.

Burnundan derin bir nefes aldı; gözleri benimkilerle buluştu. “Çünkü babanızdan sizinle evlenmek için izin istemek amacıyla mektup yazdığımda, onun kırsal kesimdeki evine döndüğünü öğrendim. Onun Londra’ya dönmesini beklemektense, doğrudan oraya gidip sizinle evlenmek için izin istemenin daha iyi olacağını düşündüm.”

Dudaklarım aralandı ve gözyaşları görüşümü bulandırdı. “Ama Andrew ne olacak? Stanton Hall’dan ayrıldığınızda, onu reddettiğimi henüz bilmiyordunuz.”

Gülümsedi ve yüzümden bir tutam saçı geri itti. “Sevgilim, onun teklifini kabul edeceğini hiç düşünmedim.”

“Gerçekten mi? Nasıl?”

Yüzümü incelediği sırada gülümsemesi düşünceli bir hal aldı. “Birincisi, çünkü sen zekisin. İkincisi ise, seninle ilk karşılaştığım andan itibaren, senin beklediğim kişi olduğunu anladım. Sen, sevmek için yaratıldığım kadınsın.” Beni tekrar kendine çekti ve kendimi harika bir şekilde onun kollarında hissettim. “Mary, lütfen benim eşim olma şerefini bana bahşeder misin? Sana olan sevgimin her zaman mükemmel olacağını söyleyemem, ancak her zaman samimi olacağına söz verebilirim.”

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve yanağından öpmek için eğildim. “Seni seviyorum, Robert. Evet, seninle evleneceğim.”

Eğer bu kitabı beğendiyseniz ve Dalton Ailesi serisinin bir sonraki kitabını da okumak istiyorsanız, “To Con a Gentleman” adlı kitaba göz atın. Benimle iletişimde kalmak için bültenime abone olun veya Instagram ve Facebook’ta beni takip edin. Okuyucularımı tanımaktan çok hoşlanıyorum!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Harika editörüm Emily Pool’a teşekkür ederim! Sizinle birlikte çalışmaktan ve kelimelerimle neler yapabildiğinizi görmekten büyük keyif alıyorum.

Bu yazma süreci boyunca bana gösterdiği sonsuz destek için kocam Chris’e teşekkür ederim.

Writing Gals Facebook grubuna, siz hanımların paylaştığı tüm bilgiler için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, Kari. Harika bir beta okuyucusu olduğun ve bu hikayeyi daha iyi hale getirmeme yardım ettiğin için. Hikayelerimi gönderebileceğim, güvenli ve aynı zamanda dürüst bir ortam sağladığın için de teşekkür ederim.

Bu hikayeyi yazarken bana harika bir arkadaş ve eleştirmen olarak destek olduğun için teşekkür ederim, Martha Keyes. Dünyada, hikayemi yazar yazmaz okumasına izin vereceğim pek az insan vardır!

OceanofPDF.com

BİR BEYEFENDİYİ KANDIRMAK İÇİN...

Londra, 1815

Artık gitme zamanı gelmişti, ancak Rose henüz oradan ayrılamıyordu. İki haftalığına kiraladığı dairenin önünde duruyordu. Birkaç gün öncesine kadar bu daireyi oldukça sıkıcı ve kötü bulmuştu. Şimdi ise oradan ayrılma zamanı geldiğinde, dairenin aslında oldukça sevimli, hoş ve sıcak bir yer olduğunu düşünmeden edemedi. Ama dürüst olmak gerekirse, daire oldukça küçük ve havasızdı.

Güneş ışığı, tek pencereden içeri sızıyordu ve havadaki toz bulutlarını aydınlatıyordu. Işık, dairenin yaşını ve modasının geçmiş olduğunu göstermeseler de, koku bunu açıkça belli ediyordu. Perdeleri çekmek veya evi havalandırmak bile, oradaki kötü kokuyu gidermeye yetmiyordu. Yine de o, burada duruyordu; geçici olarak ev olarak adlandırdığı bu yerden gözlerini ayırmak istemiyordu.

Neden her işin ardından kendini bu duruma maruz bırakmak zorunda olsun ki? Arkasına bile bakmadan oradan ayrılmak çok daha kolay olurdu. Ama ayakları yerde sabitlenmiş gibi hissediyordu; bu yüzden hareket edemiyordu. İçinde, adını koyamadığı, hoşuna gitmeyen bir duygu vardı. Bu duygunun ortadan kalkmasını istiyordu. Son zamanlarda bu duyguyu giderek daha sık hissediyordu. Bu duygu, kiraladığı her odada veya dairede son bir kez etrafa bakıp, orada kalsaydı nasıl olurdu diye hayal etmesine neden oluyordu.

Bir an için zaman yavaşladı; o hareketsiz durdu ve başka bir sonucu hayal etmeye izin verdi. Eski valizini açıp, içindeki birkaç elbiseyi köşedeki meşe dolaba koyduğunu hayal etti. Masanın üzerindeki tozlu vazoyu renkli çiçeklerle dolduracaktı ve su seviyesi düştüğünde suyu yeniden doldurmayı

unutmamaya çalışacaktı. Arkadaşları akşam yemeğine geldiğinde, hepsi çiçeklerinin güzelliğine ve canlılığına hayran kalacak ve bu çiçeklerin neden bu kadar uzun süre taze kaldığını öğrenmek isteyeceklerdi. Ya da öyle mi olurdu? Rose, yakın arkadaşların akşam yemeklerinde ne konuştuğunu tam olarak bilmiyordu; çünkü kendine hiç arkadaş edinme fırsatı vermemişti. Sevdikleri insanlara gelince… Baba on üç yıl önce hayatını kaybetmişti. Tüm bu hayaller aslında boşuna harcanan zamanlardı.

O, kalmayacaktı. Zaten hiç kalmadı. Rose, her zamanki gibi, yalnız başına yaşamaya devam edecekti.

Arkasındaki kapı aniden açıldı ve duvara çarptı. Bu sırada tozlu vazo da sehpanın üzerinde sallanmaya başladı. O da hızla hareket ederek vazoyu yakaladı. Tam o sırada Amca Felix odaya girdi; Rose'un bavuluna takılıp neredeyse o zavallı bavulu ezecekti.

Yani, belki de o tamamen yalnız değildi.

"Lanet olsun!" dedi, giderek daha da yuvarlaklaşan karnının üzerinden eğilerek onun bavulunu alırken.

Rose, dudaklarını sıkıca bir araya getirerek gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Yaşlanınca oldukça beceriksiz hale gelmişti; ancak eğer Rose'un onu yaşlı olarak gördüğünü öğrenirse, muhtemelen ona güzel bir hediye verecekti. Ancak bu olay, Rose'un onu operasyonların planlama kısmında tutma kararını daha da pekiştirdi. Yani Rose, onun operasyonların uygulanma kısmında yer almasını istemiyordu.

"Rosie kızım, sanırım Pinkerton'ların partisinden çaldığımız o harika Burgundy şarabından birazcık bile kalmamıştır, değil mi?"

"Evet, isterdim," dedi kadın. Bakışlarını adamın kırışık yüzünde sabitledi. "Tabii, onu eve getirdiğim gece hepsini içmeseydin… Ama sanırım bunu hatırlamazsın; çünkü o gece tamamen sarhoştun."

"Evet! Şimdi hatırladım…" Gülümsediğinde İskoç aksanı daha da belirginleşiyordu. "Bir insanın lezzetli bir içkiyi keyifle içmesini kimse kınayamaz."

"Hayır, ancak tüm gece boyunca o İskoç içki şarkılarını yüksek sesle söylediğin için seni suçlayabilirim. Ertesi gün kimin daha kötü baş ağrısı çektiğinden emin değilim." On bir yıl boyunca bu adamla birlikte çalıştığı süre zarfında, adamın sarhoş olduğu zamanlarda yaptığı en kötü şeyin yüksek sesle şarkı söylemek olduğunu görmek, onun karakteri hakkında çok şey anlatıyordu. Tabii, bir de çizmelerini bir göle fırlattığı o an da vardı.

Çizmeleri almak için dizlerine kadar suya girmek oldukça can sıkıcıydı… Hem can sıkıcı hem de soğuk bir deneyimdi.

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. “Eğer içecek bir şeyimiz yoksa, burada ne diye oturuyoruz ki?”

“Hiçbir şey.” Çok keskin bir cevap. Gerçekten de, daha önce hiç yalan söylememiş miydi? Omuzlarını rahatlatmaya çalıştı. “Sadece… geride bir şey bırakıp bırakmadığımdan emin olmak için bir an durdum.” Kızlık ritüellerinden ona bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

“Kaşıklarımızı duvara sapladıktan sonra, böyle anlar için yeterince zaman olacak,” dedi. “Çok fazla para var elimizde, kızım!” Adamın sesini biraz alçaltmayı öğrenmesi gerekiyor. Bir gün mutlaka yakalanacaklardır.

“Ve yine de… Görünüşe göre, bir içki içmek için biraz zaman ayırabilecek kadar vaktiniz vardı,” dedi alaycı bir şekilde.

O da onun gülümsemesine karşılık verdi ve kendi gülümsemesini iki katına çıkardı. “Evet. Ama Rosie, eğer sana bir şeyler öğrettiysem, o da şudur: İçki içmek için her zaman zaman vardır.” Göz kırptı. “Sen etrafına bir bakın, ben de çantanı arabaya taşıyayım. Ama acele et. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Peki.” Rose onu odadan kovdu; tekrar yalnız kalmak istiyordu. Adamın odadan çıkarken koyduğu o neşeli kahkahaları duydu.

Bazen, o adamın aslında amcası olmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordu. Ancak bu düşünce aklından geçer geçmez hemen onu bir kenara itiyordu. Onu ne kadar sevse de, kendini ona veya başka birine bağlamaya asla izin vermeyecekti. Seveceği biri olmak, aynı zamanda onu kaybetme riskini de beraberinde getiriyordu. Bunu bir daha yaşamak istemiyordu.

Rose, elinde kalan tek bavulunu aldı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra dışarı çıkarak Amca Felix ile birlikte at arabasına bindi. Aralık ayının soğuk havası yüzünü ve ellerini yakıyordu; bu yüzden yün paltoyunu daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Dudaklarından bir küfür kaçtı. Kış hiçbir zaman onun dostu olmamıştı. Her soğuk rüzgar estiğinde, küçük kızken nemli bir sokakta tek başına uyuduğu o korkunç günler aklına geliyordu. O anıları aklından uzaklaştırarak at arabasına doğru hızla yürüdü.

Ama tam o sırada, sokakın öbür ucunda dikkatini çeken bir şey oldu. Karşıdan karşıya geçmekte olan bir adamdı bu; tanıdık bir adamdı. Rose, o uzun boylu, ince yapılı adamı her yerde tanırdı. O, yıllardır onu yakalamaya çalışan o polisti. Rose, o genç görünümlü polis konusunda pek

endişelenmezdi; çünkü geçmişte her seferinde ondan bir adım önde olmayı başarmıştı.

Felix Amca bunu ondan gizlemeye çalışsa da, o, Felix Amca'nın şehrin her yerinde, kaçak kişinin hareketlerinden haberdar olmasını sağlayan suç ortaklarının olduğunu biliyordu. Felix Amca, Rose'un da aynı kişilerden bu bilgileri öncelikle kendisine iletmelerini istediğinden habersizdi. Bu kişiler her zaman böyle yapıyor, böylece Rose, kaçak kişinin hareketlerini neredeyse o hareketleri yapmadan önce öğrenebiliyordu. Ancak bu seferki hareketi öngörememişti. Felix Amca çok yakındı… Çok tehlikeli bir şekilde yakındı.

Onu görmeye fırsat bulamadan önce, Rose, Amca Felix ile birlikte at arabasına atladı ve kapıyı kapattı. İçinden, koşucunun kendilerine bu kadar yakın olmasından endişelenmek geliyordu. Ama endişelenmenin ne faydası vardı ki? Hiçbir işe yaramazdı. Kararlı hareketler, onun bu zamana kadar hayatta kalmasını sağlamıştı. Bu yüzden bundan sonra daha dikkatli olmaya karar verdi ve banka oturdu.

Bir nefes verdi ve parmaklarındaki soğuğu atmak için çabaladı.

"Eğer tüm o eldivenleri başkalarına vermekten vazgeçseydin, parmakların muhtemelen sıcak kalırdı," dedi, sanki ona devrim niteliğinde bir fikir sunuyormuş gibi. Rose, Amca Felix'in, yıllar boyunca onu şımartmaya çalıştığı her seferinde kendini tutmasına rağmen, bu sefer istemsizce koruyucu davranışlar sergilemesini komik bulmamaya çalıştı.

"Şimdi nereye gidiyorum acaba?" diye sordu Rose. Onun yorumunu görmezden gelerek, asıl önemli olan şeye odaklandı: Bir sonraki işi.

At arabası harekete geçti ve tanıdık çakıl taşlı sokaklarda ilerlemeye başladı. Amca Felix'in gülümsemesi o kadar genişledi ki, dişlerindeki boşluk göründü. Bu boşluk, Rose'a her seferinde amcasının nasıl bir sokak lambasına çarptığını hatırlatırdı. "Bu sefer gerçekten önemli bir işimiz var. Sanırım bu iş o kadar önemli ki, eğer isterseniz şapkanızı bir yere asabilirsiniz."

Rose ürperdi. "Neden böyle bir şey isteyeyim ki? Bunu hiç de hoş bulmam." Hayır. Bunu asla yapmazdı. Hayatı olduğu gibi gayet iyiydi.

Amca Felix, ona biraz fazla yoğun bir şekilde bakıyordu. "O yıllarda başka bir yol seçseydin diye hiç özlemiyor musun? Benim gibi aptal bir adamın yanında öğrenmek yerine, hizmet alanında bir kariyer yapsaydın…" Rose, Amca Felix'in birbirine kenetlenmiş ellerine baktığını ve

başparmaklarını sürekli oynattığını gördü. Bu ne tür bir güvensizlikti böyle? Adamın artık yaşlandığı kesin.

“Bir dakika bile olmaz,” dedi, söylediklerinin her kelimesi ciddiydi. “Bana öğrettiğin her şey için pişman mısın?” Cevabını duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Onun onayına ihtiyacı yoktu. Ama onun, kendisiyle geçirdiği yıllar için pişman olduğunu duymak biraz canını acıttı.

“Pişmanlık, değişken bir duygudur, Rosie. O pis küçük çocuğa kendine bakmayı öğrettiğim için asla pişman olmayacağım,” dedi. “Ama bazen, bunu daha farklı bir şekilde öğretmemiş olmamdan pişman oluyorum; yani, o kadar çok risk gerektirmeyen bir şekilde. Belki o zaman, iyi bir adamla evlenmeye daha meyilli olurdun.” Gülümsemesi eğriydi. “Belki de sana iyi davranabilecek bir soyluyla bile evlenebilirdin.”

Oh. Hepsi bu mu?

Rose, duruşunu düzeltti ve eteğinin kalın mavi kumaşını düzeltti. “Eh, ben nadiren doğru olanı yaparım. Ayrıca ‘uygun davranmak’ da bana çok sıkıcı geliyor. Lütfen bu saçma davranışlardan vazgeçip işimize devam edelim.”

“Biliyorsun, Rosie,” diye devam etti o. Gözleri hâlâ sanki derinlerinde bir mesaj saklıymış gibi görünüyordu. “Tüm o zırhları giyerek kendini korumaya çalışıyorsun, ancak sanırım bunların altında sevilmek ve ilgilenilmek isteyen bir kadın var.”

Denedi, ancak yüzünü buruşturma isteğine karşı koyamadı. “Lütfen bana ne istediğimden bahlemeye devam edin, Amca Felix. Aksi takdirde muhtemelen vücudunuzda delikler oluşacak.” Amca Felix onun karakterini çok iyi biliyordu. Ayrıca, kızın her zaman bacağına takılı olan tabancayı ciddiye aldığını da biliyordu. Muhtemelen bu yüzden kahkahalarla güldü.

“Peki, bana iki kez uyarıda bulunmana gerek yok! Artık profesyonel davranmayı bırakıp, sahip olduklarımızı sana anlatacağım.”

“Lütfen öyle yapın,” dedi. Hareket halindeki vagonun dışına atlamayı, bir saniye daha kişisel konuşmaları katlanmaya tercih ediyordu.

Amca Felix eğilip, Bond Street’teki lüks bir şapka dükkanından çıkmış gibi görünen küçük bir çantayı aldı. O çantanın içinde ne olduğu önemli değildi; Rose, ne kadar beğenirse beğensin, o çantaya bağlanmamaya kararlıydı. Bir iş bittikten sonra o süslü eşyaları atmak gerekiyordu. İş bittikten sonra bu eşyalar yüzünden tanınma riskini göze alamazdı.

Çantayı kucağına koydu ve içinden, onun zevkine göre biraz fazla volanlı olan açık mavi bir elbise ile bir yastık çıkardı. Demek bu tür bir

işmiş… Ne yazık ki, bu tür kıyafetleri daha önce de birçok kez giymişti; bu yüzden bu kıyafeti hemen tanıdı. Üzerine korku çöktü.

“Hangi talihsiz beyefendi, giderek artan sayıda sevgiliye sahip olacak acaba?” diye sordu Rose.

O tehlikeli bakış, Amca Felix’in gözlerinde belirdi… Aynı bakış ki, yıllar boyunca zengin adamları binlerce pound dolandırmalarına yardım etmişti. “O, Newburry Kontu olmalı.”

Rose’un vücudu gerildi. “Lord Newburry?”

Her ne kadar o, o kötü şöhretli kontu hiç yüz yüze görmemiş olsa da, onun hakkında her şeyi biliyordu. Aslında, İngiltere’nin büyük bir bölümündeki herkes o adamın kim olduğunu biliyordu. O kötü şöhretli adam, lüks yaşam tarzı ve bununla uyumlu olan servetiyle tanınıyordu. Eğer söylentiler doğruysa, bu adamın yıllık geliri on bin pounddu.

Lord Newburry… Bu ismi düşünmek bile onun burnunu kırıştırıyordu. Tam da o tür bir aristokrattı; kendini, ev işleriyle hiçbir ilgisi olmayan sebeplerle, gece yarısı bir hizmetçiyi yatak odasına çağırmaya hakkı olan biri olarak görüyordu. Ne yazık ki, birçok genç kadın, işlerini kaybetme ve referanslarını yitirme korkusuyla efendilerinin emirlerine itaat etmek zorundaydılar.

Bu, Rose’un askere gitmek yerine kendi hayatının kontrolünü kendisinde tutmaya karar vermesinin başlıca nedenlerinden biriydi. Her ne kadar bu meslek en soylu mesleklerden biri olmasa da, en azından onun aç kalmamasını ve bedeninin zarar görmemesini sağlıyordu. Kendi kurallarını koyardı ve asla başkalarının güvenilmez otoritesine boyun eğmezdi.

Kız, Amca Felix’e dik dik baktı. “Yıllardır o şeytanın servetine sahip olmayı umuyordum. Neden şimdi?”

At arabası sarsılarak ilerliyordu; bu da Amca Felix’in gülümseyen yanaklarının titremesine neden oluyordu. “Çünkü sonunda o alçak herife bir ziyarette bulunmak için mükemmel bir bahane buldum.” Ancak gözlerindeki o aşırı hevesli ifade, Rose’u biraz endişelendirdi. “Bilgi edinmek için her zamanki dedikoduculara başvurmama bile gerek kalmadı. Bilgiyi kendi ailemden aldım.”

“Brutus mu?” Bunu anlamak zor değildi; çünkü Rose, Brutus’un Amca Felix’in hayattaki tek akrabası olduğunu biliyordu. Her ne kadar Amca Felix, her zaman kendini herkesten üstün gören bu adam hakkında pek olumlu şeyler söylemesse de… Görünüşe göre bu adamın nitelikleri, onun Amca Felix’in akrabası olduğunu iddia etmesi için yeterliydi.

Birkaç ay önce oldu bu olay. Görünüşe göre, soylu efendimiz eski Grantham malikanesini ziyaret etmiş ve oradaki hizmetçilerden birine göz koymuş. Birkaç hafta sonra kız hamile kaldı ve hiçbir referans alamadan oradan kovuldu. Zavallı kız… Neden her seferinde bir beyefendinin pervasızlıklarının bedelini hizmetçiler ödemek zorunda kalıyordu ki?

"Peki ben bu hizmetçi kız rolünü mü oynayacağım?" diye sordu. Cevabı zaten biliyordu ve bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

"Doğru! Ve bu işi sessizce sürdürebilmek için en az iki bin pound gerekiyor. Doğru hamleleri yaparsanız, bu işten cebimiz dolu bir şekilde ayrılacağız." Yeleğinin ceblerine vurarak, banknotları oraya koyacağını gösterdi.

Ama içinde bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Başka bir kadının talihsizliğinden faydalanmak hoşuna gitmiyordu. Hamile olan genç kız muhtemelen korkmuş, yalnız ve parasızdı. Bu duygular ona çok tanıdık geliyordu. "Sanırım kız henüz Lord Newburry'ye bu konuyu kendisi iletmemiştir, değil mi?"

Amca Felix başını salladı. "Korkuyordu; haberlerin yayılmasından ve bebeğin doğumundan sonra bir daha asla çalışamayacağından korkuyordu. Brutus'a göre, o, bir kiracının çiftliğinde saklanıyor; tabii orası onu kabul ederse. Bence bu kız çok aptalca davranıyor; neden kendisi gidip konttan para koparmıyor ki!"

"Eh, sana sormadım ki," dedi ve ona kınayıcı bir bakış attı. "Ayrıca sanırım o kız, onunla yüzleşmeye cesaret edemiyor." Çoğu kadın, onun gibi özgüvenli bir şekilde büyümemişti.

Amca Felix, uzun bir süre onun yüzüne baktı; yüzünde bir şeyler arıyormuş gibi. Sonra da yüzünü buruşturdu. "Ah Lud, işte bu bakış… Aman Tanrım, Rosie, paralarımızı o kıza vermeyeceksin, değil mi?"

Gülümsedi. "Tabii ki öyleyim. Hayır, bana öyle bir bakış atmayın. Kullandığımız hikaye onun hikayesi olduğuna göre, onun da bundan bir pay alması gerekir."

Ağır, şüpheci bakışlarla ona baktı. "Ona ne kadar vereceksin?" Sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

Bence, çocuğa bakmakla yükümlü olan kişi olduğu için, onun payının yarısı olması doğru olur.

Kabul etti, ancak bunu yaparken uzun bir iç çekişte bulundu. Rose biliyordu ki, içten içe o da kızın parayı almasını kendisi kadar istiyordu.

Muhtemelen bu yüzden onlar, İngiltere'nin en fakir ancak aynı zamanda en başarılı suçlularıydılar.

Rose, mavi şapkasını aldı ve kafasına taktı. "Peki, benim hikayem ne?" Daha önce gördüğü en çirkin şapkanın kurdeleleriyle uğraştı ve sonunda şapkanın alt çenesinin altına bağladı. Bu iş bittiğinde, Felix Amca'nın alışveriş yapma hakkını elinden alacaktı.

"Adınız Daphney Bellows," dedi adam. "Lord Newburry, yaklaşık üç ay önce düzenlenen bir parti sırasında size ilgi duymuş. Gerçek Daphney, o geceden başka lordla pek zaman geçirmemiş. Bu yüzden onun hayatının detaylarıyla uğraşmanıza gerek yok. Sadece gerçekleri söyleyin. Bir skandalı ortaya çıkaracağınızı söyleyip oradan hızla ayrılın." Eğer Rose sokaklarda büyümeseydi, muhtemelen adamın para konuştuğunu anlayamazdı. Ama aslında sokak argosu onun anadiliydi. Kibar bir hanımefendi gibi konuşmak, bir hırsız gibi konuşmaktan daha zordu onun için.

"Bu sefer peruk yok mu?" diye sordu. Aslında peruk takmamaktan dolayı üzgün değildi. Perukların olmaması onu rahatsız ediyordu.

Başını salladı. "Bu sefer şanslısın. Kızın ten rengi seninkine benziyor. O küçük yastığı elbisenin altına koyarsan yeterli olur." Rose bu tür adamların, özellikle de kızın sıradan bir hizmetçi olduğu durumlarda, kızın nasıl göründüğünü asla hatırlamadıklarını çok iyi biliyordu. Gözlerini yere dikmeli ve hissetmediği bir gerginlik tavırları sergilemeliydi. Bu çok kolaydı.

Rose ve Amca Felix, yolculuğun geri kalan kısmında stratejiler hakkında konuştular ve Rose'un parayı elde ettikten sonra nerede buluşacaklarına dair planlar yaptılar. Rose'un parayı elde edeceğinden şüphe yoktu. Sağlam bir geçmişi ve bir skandali daha bastırmak isteyen bir kontun desteğiyle, emindi ki adam ona parayı verip mümkün olan en kısa sürede evinden kovacaktı.

Amca Felix, at arabası Grosvenor Square'daki Lord Newburry'nin büyük evinin önünde durduğunda hafifçe ıslık çaldı. Rose bu evi çok iyi biliyordu. Onun görüşüne göre bu, şehrin o seçkin bölgesindeki en güzel evdi. Böyle bir kişiye ait olduğunu öğrenmek ise oldukça hayal kırıklığı yarattı. "Ne güzel bir ev!" dedi amca Felix, üç katlı eve bakarak kaşlarını kaldırarak.

Ne yazık ki, böyle zarif bir beyefendinin bunu sahiplenmemesi çok yazık.

“Evet! Ama eğer o düzgün bir adam olsaydı, onun paralarını aldatarak elinden almamıza asla izin vermezdiniz. Bu yüzden bence onun çirkin bir müşteri olması iyi bir şey.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bayan Bellows’un sizinle aynı fikirde olacağından pek emin değilim.”

Amca Felix başını başka yöne çevirdi. Bu sırada Rose, küçük yastığı hızla elbisesinin altına soktu ve onu eteğinin altına yerleştirmeyi başardı. Aşağıya baktığında, bunun, henüz hamileliğinin başlarında olan bir kadın için oldukça uygun bir boyutta olduğunu gördü. Mükemmel.

Teyze Felix, onun arabadan inmesinden önce her zamanki gibi ona şans dileklerini iletti. Rose, görevi sırasında Teyze Felix ile neredeyse hiç iletişim kurmadı. Tek başına çalışmak her açıdan daha güvenli ve kolaydı. Lord Newburry ile olan işini bitirdikten sonra, başka bir at arabası kiralayıp Hopewood Yetimhanesi’nde Teyze Felix ile buluşacaktı. Rose, bu düşünceyle hissettiği sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı, ancak bu mümkün değildi. Çocukları ziyaret edeli çok uzun zaman olmuştu ve küçük çocuklarının nasıl olduklarını bilmek istiyordu. Ama şimdilik, önündeki göreve odaklanması gerekiyordu.

Rose derin bir nefes aldı, şans getirmesi için uyluğuna bağlı olan küçük tabancaya hafifçe vurdu ve aklından yapması gerekenleri tekrarladı. Deri çantasının saplarını sıkıca tutarak devasa ön merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Rüzgar, şapkasını o kadar şiddetli sallıyordu ki, şapkanın uçup gitmemesi için eliyle şapkasını tutmak zorunda kaldı. Yarı botlarının taş merdivenler üzerinde çıkardığı sesleri dinlerken, kendi yavaş ve düzenli nefes alışverişlerini fark etti.

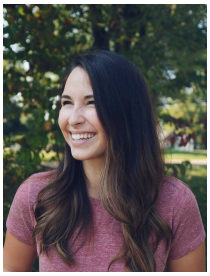
Bir zamanlar, nefesi hızlı olur ve göğsü sıkışırdı. Ama artık öyle değil. Bugün değil. Sinirleri ve duyarlılıkları çok önceden kaybolmuştu. Boğazını temizledi ve o görkemli siyah kapının önünde omuzlarını dikleştirdi. Sonra pirinç kapı zilini kullanarak üç kez kapıyı çaldı.

Hemen buradan “To Con a Gentleman” adlı kitabınızı edinin.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Tennessee’nin Nashville şehrinde doğup büyüyen Sarah Adams, ailesini, güneşli günleri ve insanları mutlu etmeyi çok sever.

Sarah, kız çocuğu olduğu zamanlardan beri yazar olmayı hayal ediyordu. Ancak ilk romanını, kızları uyurken yazabildi; çünkü artık bunu ertelemek için hiçbir bahanesi kalmamıştı.

Sarah, kahve bağımlısı, İngiliz tarihi konusunda çok bilgili bir kadındır. İki kız çocuğunun annesidir ve en iyi arkadaşıyla evlidir. Kararsız ve içe dönük bir kişiliğe sahiptir. Amacı, insanları güldürecek, hatta ağlatacak hikayeler yazmaktır; ancak okuyucuların hikayeyi okumaya başladıklarından daha mutlu hissetmelerini sağlamaktır.

OceanofPDF.com

SARAH ADAMS'IN DİĞER ESERLERİ

Bir beyefendiyle aldatmak için…

Bir Talibi Yakalamak İçin

OceanofPDF.com